Den uforbederlige bibliotekar

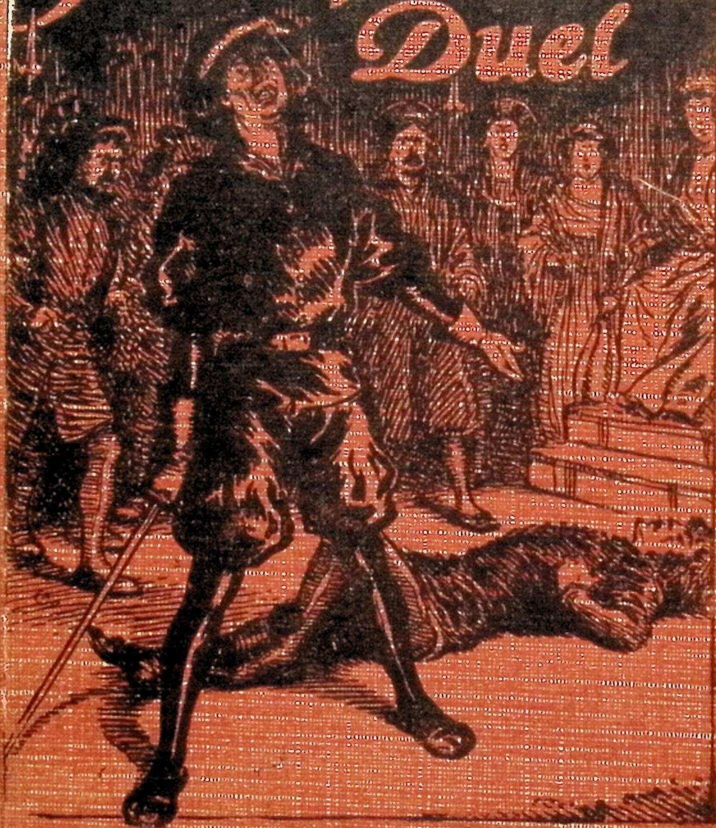
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

CONAN DOYLE

CONAN DOYLE

Skuespillerens Duel.

I.

„Gal? Ja, de siger det. Det er derfor, de indespærrer mig i dette skrækkelige Værelse, skal jeg sige Dem. Naa, maaske har de Ret, maaske jeg til Tider er gal, naar jeg tænker paa, hvor grusom og haard Verden har været imod mig. Ja, jeg vil fortælle Dem min Historie. Sæt Dem ned. Vi er vel alene? De skal ikke blive bange, dersom mine Øjne undertiden lyner og stirrer vildt. Hør nu efter! Jeg maa først fortælle Dem om Gracie.

„Gracie Brireton — aah, det er mange Aar siden, jeg mødte dig for første Gang, stakkels døde Gracie — mange Aar! Ja, det er længe siden; men Erindringen om dette Møde er lige saa levende og frisk, som om det havde været i Gaar.

„Jeg var ikke andet end en Dreng dengang og havde hele en Drengs fyrige Heftighed.

„Jeg havde forladt mit Hjem, min Familie, mine Venner, for at blive omrejsende Skuespiller. Min Fa-

der skrev til mig og sagde, at jeg nedværdigede ham — nedværdigede en Familie, som altid havde holdt sit Hoved højt der paa Egnen — vanærede et af Englands ældste og mest ansete Navne.

„Hvad brød jeg mig derom? Jeg lo af det, haanede den gamle Mands indtrængende Bønner om at komme tilbage og indtage den Stilling, som hans Rigdomme og hans Navn berettigede mig til.

„Jeg svarede aldrig paa dette Brev. Man kunde aldrig efterspore mig, jeg bortkastede mit gamle Navn, jeg var død for alt undtagen for den Livsstilling, jeg havde valgt. Af og til hørte jeg med lange Mellemrum om min Familie. Min Fader døde et Aar efter, at jeg havde forladt mit Hjem.

„Jeg saa det i en engelsk Avis, medens jeg spillede paa de amerikanske Teatre. Jeg hørte nærmere derom, da jeg kom til Englard. Han havde aldrig forvundet det Stød, som min Bortrejse havde foraarsaget ham, det havde knust den gamle Mands Hjerte. Mine Søstre var alle blevet gift, og Godset var gaaet over til en Fætter. Jeg var bedrøvet over min Faders Død; men jeg elskede bestandig min Kunst lige lidenskabeligt.

„Jeg bar ikke Nag til min Fætter, som havde arvet det Gods, der skulde have været mit, jeg undte ham enhver Tomme Jord, ethvert Blad paa de store gamle Træer, jeg vidste, at han vilde gøre den Stilling Ære, som han indtog, og at vor gamle Familie-Besiddelse var i de bedste Hænder. Jeg kunde ikke have udholdt en Godsejers ensformige Liv ude paa Landet. Spændin-

gen, Omvekslingerne, Triumferne i en Skuespillers Liv — det var det, som passede for mig. Alt andet vilde forekomme mig trivielt og kedsommeligt.

„Grace Brereton var den yngste Ophelia, man mindedes at have set — den yngste, den skønneste og den, som gjorde mest Lykke. Hun var ikke fyldt 17 Aar, da hun debuterede i den berømte Shakespeareske Rolle paa et af de første Teatre i Nordengland. Det Publikum, for hvilket hun første Gang viste sig, var meget kritisk og vanskeligt at behage. Skuespillerne sagde, at det var endnu strengere end Londons Teatergængere.

„Grace Brereton spillede første Gang Ophelia for fuldt Hus. Kritikerne sagde, at de havde set Fremstillerinder af Ophelia, som var begavede med stor Følelse og med glimrende Talent; men Grace Brereton var et af Himlen benaadet Geni, som i enhver Bevægelse, enhver Betoning af Ordene — dyb, sød, øm — var en fuldendt Aabenbaring af Shakespeares store Heltinde.

„Hun spillede seks Aftener for dette Publikum. — Hver Aften var en ny Triumf, og da hun rejste, bønfaldt man hende om at komme tilbage. Man lovede hende fuldt Hus og et glimrende Engagement.

„Jeg husker Hamlet den sidste Aften. Han var intet Geni, men hans Spil var dygtigt. Jeg husker ogsaa Laertes! Jeg var Laertes. Uagtet jeg kun var 21 Aar, ansaa man min Udførelse af denne Rolle for den bedste, man længe havde set. Jeg havde tidligere ofte spillet den; men den Aften kunde jeg ikke fremstille Laertes overfor denne Ophelia.

„Jeg var afsindig, helt opfyldt af min Kærlighed til

hende, uagtet jeg vidste, hvor lidt den betød for hende. Jeg brød mig ikke om at behage Publikum, jeg havde kun Tanke for en. Jeg havde set mange smukke Kvinder før — Kvinder, hvis Skønhed havde gjort Mændene afsindige og bragt dem til at ofre deres Formuer; men Kærlighed havde jeg ikke kendt før denne Aften.

„Hvert Blik paa dette søde, blege Ansigt fik mit hede Blod til at hamre i mine Aarer.

„Hvorfor — hvorfor, spurgte jeg mig selv, var jeg saa betaget af hende? Hvad var det for en magisk Fortryllelse i enhver af denne slanke, skønne Skikkelses Bevægelser, hvis Ynde syntes at forhekse.

„Jeg mærkede Fortryllelsen rundt om mig, den hede Atmosfære paa Teatret var ladet dermed.

„Saa kom Scenen, hvor jeg stod ved Siden af hende, Scenen, hvor Laertes giver Ophelia en broderlig Formaning førend deres Adskillelse.

„Jeg havde i Forvejen set hen til denne Scene. Jeg havde spillet den Hundrede Gange før, Folk sagde, at det var en af mine bedste. Den Aften var jeg mat, sløv, hvert Ord, jeg sagde, kostede mig Anstrengelse, og Frygten for, at jeg skulde glemme Ordene, bragte mig i en nervøs Rædsel. Jeg var aldeles overvældet af den vidunderlige Indflydelse, hun havde paa mig.

„Stykket, den virkelige Situation, var ikke i mine Tanker. Jeg følte kun, at jeg var nær ved hende — saa nær, at jeg følte hendes Aande paa mine Kinder, som den bragte til at blusse med en stærk Rødme. Et Øjeblik følte jeg mig afsindig lykkelig, da Tanken kom, hvor

haabløs ulykkelig min Kærlighed var, og alt blev helt mørkt omkring mig.

„Jeg gjorde en kraftig Anstrengelse for at rive mig ud af denne Galskab. Det var unyttigt, og da det Øjeblik kom, da jeg ifølge Rollen skulde give hende det broderlige Afskedstegn, strakte jeg skælvende den ene Haand frem, saa den berørte hendes, og mere mumlede end sagde min sidste Replik.

„Da Tæppet var faldet efter sidste Akt, rejste jeg mig i en drømmeagtig Tilstand op fra min Stilling, som den døde Laertes. Publikum jublede for Stykkets Heltinde, klappede og kaldte hende frem med begejstrede Raab. Man vilde ikke forlade Teatret, førend hun havde vist sig.

„Det er sjældent at være Vidne til en saadan Triumf. De ældste blandt Tilskuerne kunde ikke erindre et saa ensstemmigt Bifald. Der var ingen Ende paa Larmen og Jubelen. Forgæves hentydede Direktøren til den unge Debutantindes Træthed, alt var til ingen Nytte, man var bestemt paa at ville se hende endnu en Gang denne Aften.

„Mit Hjerte slog og hamrede voldsomt. Hvor var jeg dette Publikum taknemmeligt, som gjorde hende berømt. Jeg vidste, at i Morgen vilde alle Bladene omtale hende som den vidunderlige unge Skuespillerinde.

„Der var ingen Tvivl om hendes Sukces — det var ingen halv Begejstring, hendes Sejr var fuldstændig.

„Grace Brereton var berømt. En eneste Rolle havde gjort hendes Navn til et af dem, der lyser i Skuespillerkunstens Annaler.

„Jeg var glad, jeg kunde have grædt af Glæde, da jeg stod bagved en af Kulisserne og saa hende blive ført frem foran Tæppet, støttet til Direktørens Arm.

„Hun gik lige tæt forbi mig. Jeg saa hendes store, graa og dybe Øjne, som funklede af Bevægelse.

„Hun maa have anet, hvor glad jeg var; thi hun saa op paa mig og takkede mig med en Stemme, hvis Blidhed og rolige Værdighed, jeg aldrig havde hørt Mage til. Jeg husker endnu i Dag dette Smil og disse Ord.

„Da hun gik forbi mig, iagttog jeg hendes fyldige, udtryksfulde Læber. Jeg kunde se, hvorledes hun bestræbte sig for at være rolig midt i denne Begejstring og Larm. Det var et gribende Øjeblik for en saa ung og uerfaren Kvinde; men hun mistede ikke sin Selvbeherskelse, hendes Nerver var stærke lige til det sidste, kun hendes Barm bølgede i hurtig Bevægelse. I det Øjeblik hvor hun stod foran dette Hav af Ansigter, der var rettet imod hende, var Grace Brereton saa rolig, som om denne Hyldest var en Begivenhed, som gentoges hver Aften.

„Jeg skal aldrig glemme det rungende Bravoraab, som modtog hende, da hun viste sig; men efter at hun var ført bort fra det begejstrede Publikum, fulgte en Scene, som jeg heller aldrig vil glemme. Den langvarige Spænding havde været for meget for hendes unge, fine Konstitution. Det første Udbrud af Bevægelsen var forbi, Støjen døet hen, og Lyset dæmpet, krævede Naturen sin Ret, og den unge overanstrengte Pige faldt om paa Gulvet i en dødlignende Besvimelse.

„Det var et grueligt Øjeblik for mig — dette skrække-

ligste, jeg endnu har oplevet. Jeg blev aldeles forfærdet og tvivlede ikke om, at hun var død. De Læber, som jeg for blot faa Øjeblikke siden havde set med et Smil, der spredte Lys over mig, var farveløse og ubevægelige, de straalende Øjne, som for et Øjeblik siden havde funklet med hele Begejstringens glade Henrykkelse, var lukkede for maaske aldrig mere at aabnes, den lange, mørke Fletning faldt ned over de marmorhvide Kinder, som jeg havde set gløde med den unge Roses skønne, yndige Rødme, det Liv og den ungdommelige Bevægelighed, hvoraf denne elskelige Skikkelse havde været opfyldt, syntes udslukt for bestandig.

Jeg havde ingen Ret til at gøre, hvad jeg gjorde, men hvad brød jeg mig derom Hun, som var min Sjæls Lys, var døende.

„Der, ved hendes Side, knælede jeg ned og betragtede med et fortvivlet Blik hendes skønne Ansigt. Dog kun et Øjeblik — saa kaldte jeg paa Hjælp. Det maa have været et fortvivlet Nødraab, jeg udstødte, der opfyldte de to eller tre, som ilede til, med Skræk; thi de gik straks for at udføre mine Ordrer, og jeg blev ene tilbage med hende, som var alt i Verden for mig. Der gik en Gysen af Lykke igennem mig ved Tanken om, at jeg i nogle Øjeblikke havde hende for mig selv.

„Jeg greb den kolde Haand, som laa ubevægelig ved hendes Side — greb den og kyssede den med en saa vild og lidenskabelig Heftighed, at Blodet atter strømmede gennem de Aarer, som jeg havde troet var stivnede for stedse. Hede, brændende Taarer, som jeg ikke kunde tilbageholde, faldt paa det søde, ubevægelige Ansigt.

„Hun lever!“ raabte jeg.

„Jeg véd ikke, hvorfor man overlod alt til mig. Hendes gamle, kvindelige Ledsagerske, der rejste med hende, og som var aldeles ude af sig selv af Sorg, var til Stede tilligemed et Par andre, som havde deltaget i Aftenens Forestilling, men det var mig, som fugtede de blege Læber. Mig, som varmede de kolde Hænder. De andre gjorde intet Forsøg paa at hindre mig deri. Jeg tror, at de var forskrækkede; thi jeg var sikkert frygtelig, næsten afsindig i min Sorg.

„Jeg havde ingen anden Tanke end den, at bringe den yndige Kvinde tilbage til Livet.

„Hvorfor gjorde jeg alt dette? Jeg vidste det ikke. Om en Uge vilde hun være i den store Hovedstad, — det mægtige, letsindige, skønhedselskende London! Hvad vilde jeg, den omrejsende Skuespiller, da have at gøre med denne berømte Shakespeareske Skuespillerinde? Om et Par Maaneder vilde denne debuterende unge Pige være en tilbedt Kvinde. Adelsmænd vilde kappes om hendes Smil og lægge deres Formuer for hendes Fødder. Hvad havde jeg da at gøre her. Hvilken Ret havde jeg til at dvæle ved Grace Breretons Side, til at vaage over den svage Rødme, som vendte tilbage paa hendes Kinder, eller til at spejde efter, om hun skulde aabne de tunge Øjenlaag, som havde lukket Lyset ude fra mit Liv i nogle Øjeblikke, der for mig havde været som Timer?

„Endelig vendte Livet og Bevidstheden tilbage.

„Et Blik — maaske det sidste i dette Liv — og jeg gik ud i den kolde, mørke Aften, der forekom mig at

være den koldeste og mørkeste, jeg nogen Sinde havde oplevet.

„Vinden strøg barskt hen over mit Ansigt. Der var ingen Maane, ikke en Gang en lille blinkende Stjerne til at oplyse det uigennemtrængelig Mørke, som rugede over Jorden fra en skytung Himmel. Det var Mørke, koldt, ubarmhjertigt Mørke — det forekom mig som et Billede paa det Liv, der ventede mig uden hende.

„Jeg var forfærdelig træt. Mine Lemmer var kraftesløse og stive. Jeg kunde ikke gaa lige, men vaklede som en, der nylig er kommen op efter en langvarig Sygdom. Træt — ja, umaadelig træt, men ikke søvnig, jeg ønskede, at jeg var det, saa jeg kunde have kastet mig ned i en Krog og glemt alt.

„Jeg indsaa, at jeg burde gaa hjem, om ikke for at sove, saa dog for at strække mine Lemmer ud paa en Seng; men jeg kunde ikke gaa, førend jeg vidste, at hun, min trætte, unge Due hvilede trygt. Derfor skjulte jeg mig i Skyggen af en Buegang, hvor jeg uset af andre kunde vente for at se den Kvinde komme, som jeg elskede. Den bidende Vind fo'r med stærke Stød ind i den Fordybning, hvor jeg stod. Aftenen var bitterlig kold, og jeg var tyndt paaklædt; men hvad brød jeg mig derom?“

„Jeg undrede mig over, hvorfor man ikke bragte hende til hendes Hjem, hvor hun kunde finde Hvile og Ro.

„Jeg var frygtelig angst for, at hun atter var falden i en dødlignende Besvimelse, som den, jeg havde set hende i. Jeg længtes efter atter at være i hendes Nær-

hed og efter igen at varme de smaa, hvide Hænder; havde det varet endnu et Minut, vilde min vanvittige Lidenskab have drevet mig til at spørge, hvorfor man lod hende forblive saa længe i den store kolde Bygning.

„I aandeløs Spænding spejdede jeg efter en lille Lysstribe, som strømmede ud fra den lille Teaterdør, og endelig saa jeg i denne Grace Brereton, som tilligemed sin gamle Ledsagerske begav sig hen til Vognen, der ventede paa dem. Jeg vidste dem nu i Sikkerhed, og fulgte ivrigt den tunge, skumplende Vogn med Øjnene, indtil den forsvandt for mit Syn i Nattens Mørke.

„Den næste Morgen skrev jeg en Billet til Direktøren, hvori jeg beklagede, at jeg paa Grund af stærk Forkølelse, som jeg havde paadraget mig den foregaaende Aften, og som fuldstændig havde berøvet mig Stemmens Brug, saa mig nødsaget til at afgive min Rolle til en anden for den Tid, der var tilbage af mit Engagement.

„Den sidste af de seks Aftener, Grace Brereton var engageret paa Teatret i Nordengland, var nu forbi. Hun havde stadig fejret ligesaa store Triumfer og været Genstand for lige saa varm en Modtagelse, som ved første Optræden.

„Aften efter Aften var Huset fuld fra Gulv til Loft. Det samme Publikum kom for at se hende to Gange, ja, tre Gange. Disse skuespilelskende Mennesker sparede intet for at vise den unge Skuespillerinde, hvor fuld-

stændig hendes Magt var over dem, og i hvor høj Grad de beundrede hendes Talent.

„Alle talte ogsaa om den vidunderlige Ro og Værdighed, hun udviste under disse for en ung Pige saa vanskelige Forhold, og alle holdt af hende paa Grund af hendes søde, ungdommelige Ynde og fordringsløse Væsen.

„Da Tæppet var faldet efter hendes Engagements sidste Forestilling, talte hun til Publikum med sin rene, smeltende Stemme, der syntes at finde Genklang i alle disse Hjerter, som hun saaledes havde sat i Bevægelse. Det var kun nogle faa, rørende Ord, men udtalte med en vidunderlig Selvbeherskelse.

„Hun tolkede dem sin inderlige Taknemlighed for den store Ære, man havde bevist hende, og udtalte sin Glæde over at have behaget dem. Hun sagde, at naarsom helst de ønskede at se hende, skulde hun forsøge at komme tilbage til dem.

„Hendes smukke Øjne var blændede af Taarer, da hun sagde dem Farvel.

„Et Hurra, et langt, mægtigt og kraftigt Hurra, hvis Lige aldrig havde lydt indenfor disse Mure, rystede Bygningen indtil Grunden og fik Prismerne i den store midterste Lysekrone til at klingre mod hinanden, som om de ogsaa vilde yde denne unge, skønne Skuespillerinde deres Bifald.

„Teatergængerne i London var i højeste Grad spændte paa at se denne vidunderlige, unge Skuespillerinde, som ganske havde fordrejet Hovederne paa Nordenglands Kritikere.

„I den sidste Uge havde Bladene indeholdt Artikler om hendes vidunderlige Talent og store Dygtighed. Det toneangivende Selskab var i den syvende Himmel og parat til at ønske hende velkommen med en storartet Modtagelse den første Aften.

„En Debutantindes Sukces havde aldrig været saa sikret.

„Man mente, at hun havde en glimrende Fremtid for sig. Kvindeligt Talent var en Sjældenhed og havde længe været det, og da man i London savnede en Skuespillerinde til at udføre de mest yndede Roller, var man her rede til at udstrø sit Guld for Fødderne af en saadan.

„Hendes Impressario havde i Forvejen været meget aktiv. Uhyre Plakater i stærke Farver anmeldte Grace Breretons første Optræden som Ophelia. Iøjnefaldende Avertissementer gav yderligere Oplysninger. Man havde intet forsømt, alt var parat. Aldrig havde man været mere spændt, aldrig havde Forventningen i Teaterverdenen naaet en saadan Højde.

„Grace Breretons Engagement ved Teatret i Nordengland var afsluttet en Lørdag Aften, hele Søndagen vilde hun nyde den Hvile og Ro, som hun saa vel havde fortjent, og som Naturen fordrede. Om Mandagen vilde hun rejse syd paa. Hun havde indrettet sig paa at komme til London saa tidligt om Eftermiddagen, at hun vilde faa rigelig Tid til at træffe alle Forberedelser til den forestaaende første Optræden.

„Det først udkomne Aftenblad den Dag indeholdt et Specialtelegram, som med sine fede, fremhævede

Typer straks mødte Blikket, da det gled ned over den første Side med de sidste Nyheder. Det var kun nogle faa Ord, men de gennemisnede Hjerterne paa mange, som læste dem: „Skrækkelig Ulykke med Eksprestoget paa Nordbanen. Tyve dræbte, mange saarede.“

„Saa fulgte disse Ord: „Det meddeles, at Grace Brereton er blandt disse sidste.“

„Det var alt.

„Der herskede stor Skuffelse blandt de ivrige Teatergængere. Kikkerterne, som var taget frem for at benyttes, blev lagt til Side, nu var der ingen Brug for dem. Der var intet, og havde i lang Tid ikke været noget, som var værd at se i Teatrene.

„Vognene var allerede bestilt til at køre Publikum hen at se den berømte Skuespillerinde. Man bekymrede sig ikke noget om Ulykken, man tænkte ikke paa, om den unge Pige var døende, maaske død, man følte kun Skuffelsen, spiste sin Middag i gnaven Tavshed og gik gnaven i Seng. Londons Publikum var bleven berøvet en Aftens Fornøjelse.

„Grace Brereton laa ude paa Landet, et eller andet Sted, svævende mellem Liv og Død.

„De nærmere Omstændigheder ved denne skrækkelige Begivenhed stod i de senere udkomne Aftenblade — en hjerteskærende Beretning, en pinlig Beskrivelse af alle de forfærdelige Omstændigheder.

„Der havde været et Sammenstød — den gamle Historie. Et galt Sporskifte, en udslidt, overanstrengt Lokomotivfører — ingen vidste nøjagtigt, hvorledes det var gaaet til, og selv om man vidste det, nægtede man

med den sædvanlige dumme Jernbane-Stædighed at forklare, hvorfor to Tog skulde mødes paa den samme Linie.

„Der vilde blive optaget Forhør og foretaget Undersøgelser, men man vidste nok, hvad det havde at betyde. Stationsforstandere, Sporskiftere, Portører og mange flere vilde blive forhørte. Enhver vilde give sin Forklaring, enhver vilde sige, at han havde gjort sin Pligt fuldt ud og samvittighedsfuldt, som han altid gjorde det. Ja, der vilde blive optaget Forhør! For at tilfredsstille Publikum vilde man forlange, at Autoriteterne en hel Maaned igennem skulde holde Forhør to, tre Gange om Ugen. Dette skyldte man de dødes og saaredes Venner.

„Hvad vilde blive Resultatet heraf. Selvfølgelig vilde den overanstrengte Lokomotivfører officielt blive erklæret for skyldig; men vilde Jernbaneulykkerne derfor blive sjældnere? Vilde Rejser med den store Jernhest derfor blive mindre lig overlagte Selvmord?

II.

„Jeg selv," fortsatte Skuespilleren, „blev reddet ved et af disse vidunderlige Tilfælde, som man ikke kan fatte. Den Vogn, hvori jeg og mine Medrejsende befandt os, var den anden fra Lokomotivet, og den modtog det skrækkelige Stød med fuld Kraft.

„Efter at jeg var kommet til mig selv oven paa Rystelsen, som kun havde bedøvet mig i faa Minutter, saa jeg mig raadvild om i nogle Sekunder, forinden jeg rigtig fattede den gruelige Scene, som mødte mit Blik.

„Pludselig grebes jeg af en skrækkelig, dødelig Angest. Jeg vidste, at Grace Brereton var i Toget, hvori jeg havde siddet. Hvorledes var det gaaet hende? Hun var sikkerlig blevet skaanet, denne unge, skønne Kvindes Liv kunde ikke være bleven udslukt, nu da hendes Forhaabninger var saa rige, hendes Sjæl var saa lys og glad.

„Erindringen om hendes blege Ansigt hin skrækkelige Aften vendte tilbage til mig og fremkaldte store Sveddraaber paa min Pande. Om hun end ikke nu laa død, stille og kold, med Lyset udslukket for bestandig, vilde jeg maaske dog finde hende forslaaet og hjælpeløs mellem Levningerne af det ødelagte Tog.

„Med en Kraft, som kun denne pinlige og grufulde Tanke havde indgivet mig, banede jeg mig Vej og ilede saa hurtigt som muligt til den Del af Toget, hvori jeg vidste, at hun var.

„Det var en hjerteskærende Vandring. Skridt for Skridt kæmpede jeg mig frem gennem al denne Ødelæggelse og Elendighed, stadig aabenbarede der sig nye Rædsler for mit Blik.

„Mangt et stakkels lemlæstet Væsen, som jeg gik forbi, anraabte forgæves med sin klagende, bønfaldende Stemme om Hjælp, jeg kunde ikke standse.

„For mig stod kun Erindringen om en Stemme — om et elsket, blegt Ansigt, og da jeg ikke mødte det,

ilede jeg afsted med den stadige Bøn paa mine Læber, at hun maatte være skaanet.

„Dersom hun var død, hvorfor var jeg da bleven reddet — jeg, som kun levede for hende — jeg som vilde dø ti Tusinde Gange for at skaane hende for en eneste Lidelse?

„Eftermiddagen gled langsomt over i den tidlige Aftenskumring, og jeg vidste, at med det tiltagende Mørke, vilde det blive ti Gange vanskeligere for mig at finde hende.

„Denne Tanke gav mig fornyet Iver, jeg glemte ganske Smerten i min brækkede Arm — den eneste Skade, jeg havde lidt. Jammerraabene og de bønfaldende Blikke fra de hjælpeløse Stakler rundt om mig, ænsede jeg ikke, jeg stormede afsted, indtil jeg endelig naaede den Del af Toget, hvor jeg vidste, at hun maatte være, enten levende eller død.

„Med en Ængstelse, som næsten var steget til Vanvid, kastede jeg et hurtigt Blik omkring mig. Det var tilstrækkeligt. Medens mit Hjerte hamrede med vilde Slag i mit Bryst, knælede jeg for anden Gang i mit Liv ned ved Grace Breretons Side. Jeg spurgte mig selv, hvorfor Skæbnen altid bragte Jeffrey Heath ved hendes Side i hendes Livs kritiske Øjeblikke?

„Hvor jeg bad til, at dette altid maatte blive Tilfældet! Hvor glad — ja, hvor stolt vilde jeg ikke være ved at ofre hele mit Liv til at vaage over hende og vogte hende for enhver Fare, som kunde true hendes unge Liv.

„Jeg knælede ned og betragtede dette Ansigt — som

aldrig er bleven udvisket af min Erindring — jeg saa ind i disse Øjne, som har kastet Lys over hele min Tilværelse. Denne Gang var det ingen Bevidstløshed; de store, dybe, graa Øjne var ikke lukkede, som om hun var død, nej, hun saa paa mig — hun kendte mig, og et Smil, for hvilket jeg vilde have givet et Kongerige, dersom jeg havde været en Monark, gled hen over hendes yndige Ansigt, da hun genkendte mig.

„Hun smilede, uagtet jeg saa, at hun led meget.

„„Aa,“ sagde hun, „hvor De er god! Jeg tror, De maa være min gode Engel. De har hjulpet mig en Gang før.“

„Har jeg hjulpet Dem før?“

„Forsøg ikke at nægte det. Det var meget venligt — meget smukt af Dem! Jeg skal ikke glemme det!“

„Hun vidste det altsaa. Nogen — uden Tvivl hendes gamle Ledsagerske, maatte have fortalt hende det.

„Den Tanke, at hun vidste det og ikke tænkte ringere om mig derfor, gennembævede mig med Glæde.

„Varsomt og omhyggeligt tog jeg den slanke Skikkelse i mine Arme. Hun var ikke tung; men hele Vægten maatte hvile fuldstændig paa min ene Arm og Skulder; thi den anden var ganske ubrugelig og forvoldte mig en heftig Smerte.

„Jeg skjulte min brækkede Arm for hende, saa godt jeg kunde, at hun ikke skulde se, at jeg var kommen til Skade.

„Hendes ene Fod var bleven kvæstet, da Waggonen søndersloges. Hun sagde, at det kun var en Ubetydelig-

hed; men af hendes store Bleghed og forpinte Udtryk saa jeg, at hun led meget.

„Jeg havde opdaget et lille rødt Hus, som laa i nogle Alens Afstand fra Ulykkesstedet ved den Landevej, der stødte op til Banelinien. Jeg bar min dyrebare Byrde hen til dette Sted.

„Imidlertid var der blevet gjort alt muligt for at hjælpe de andre Passagerer, af hvilke kun faa havde undgaaet at komme mere eller mindre til Skade. Fra den nærmeste Station var der ankommet en Skare Arbejdsfolk, som var ivrig beskæftiget med Oprydningsarbejdet, og adskillige Læger fra de omliggende Landsbyer var utrættelige i deres Bestræbelser for at yde al mulig Hjælp til de haardest saarede.

„Til en af disse henvendte jeg mig om Raad, efter at jeg havde set min stakkels forskræmte Due hvile trygt paa et Leje i den bedste Stue i det lille Hus.

„Lægen var en midaldrende Mand med et skarpt og gennemtræmgende Blik, som syntes at opfatte Tilstanden ved det første Øjekast — et af disse Mennesker, hvis Ydre instinktmæssig siger os, at han er dygtig i sit Kald.

„Denne unge Dame er Frøken Grace Brereton, den berømte Skuespillerinde," sagde jeg.

„Han maatte have opdaget den uhyre Ængstelse, som var malet paa mit Ansigt, da jeg spurgte om, hvad han mente om hendes Saar; thi hans Stemme var fuld af Medlidenhed og var deltagende bevæget, da han svarede:

„Det er et meget slemt Tilfælde, et af de værste, jeg

har set. Frøken Brereton kan aldrig mere komme til at optræde paa Scenen, hun vil blive lam hele sit Liv."

„Et Aar — et, som forekom mig ligesaa langt som tyve — forløb efter den sørgelige Begivenhed, jeg lige har fortalt, da blev Grace Brereton min Hustru. Jeg vilde have ægtet hende og fordret min Ret til at arbejde og kæmpe for hende før, men hendes hensynsfulde Finfølelse gjorde, at hun Maaned efter Maaned intet vilde høre herom.

„Det vilde have været urigtigt af mig at ægte Dem," sagde hun, „jeg vilde paa dette Tidspunkt af Deres Liv kun blive en Byrde for Dem, nu da Deres Stilling kræver al Deres Arbejde og Tanke."

„Ja, hun sagde alt dette; men hun elskede mig, jeg vidste det, ellers var jeg rejst bort; thi skønt jeg stadig vilde have arbejdet og kæmpet for hende, vilde jeg ikke have plaget hende med min Nærværelse. Nej, aldrig kunde jeg have været lav nok til at trænge mig paa eller benytte mig af den stakkels elskelige Piges Skrøbelighed.

„Jeg blev; men trods min store Kærlighed trættede og plagede jeg hende aldrig med at forsøge at overbevise hende om, hvor koldt og tomt mit Liv vilde blive uden hende.

„Tilsidst sejrede min Kærlighed, og hun, som havde været en af de berømteste Skuespillerinder hun, som

var bleven tilbedt som en Gudinde, blev Jeffery Heaths, den stakkels ubekendte Skuespillers Hustru.

„Nu fulgte Aars haarde uophørlige Arbejde og Studium, i hvilke jeg arbejdede — aa, hvor jeg kæmpede — for at blive berømt, saa at mit Navn kunde komme til at staa ved Siden af hendes, som i en Sæson havde været paa alles Læber og lydt i alles Øre.

„Hvor kort havde hendes unge Talents Triumf været, og dog hvor glimrende! Uger efter den ulykkelige Hændelse havde Publikum været bedrøvet og fuld af Medlidenhed med den unge, smukke Piges Skæbne, denne Skuespillerinde, som man vilde have erklæret for „Sæsonens mest straalende Stjerne."

„Aaret efter vort Bryllup fik vi en lille yndig Pige. Hendes Moder vilde, at hun skulde hedde Barbara. Hun havde haft en meget kær Slægtning af dette Navn, og „Barbara Breton" vilde tage sig godt ud paa en Plakat, Grace havde nemlig taget det Løfte af mig, at vort Barn skulde opdrages for Scenen.

„Dersom hun har sin Moders Talent vil hun blive en stor Skuespillerinde."

Saaledes blev dette bestemt; men der kom en Tid, da jeg ønskede, at vor Datter var død, inden hun nogen Sinde havde staaet foran Rampen og fortryllet alle, som saa hende, ved sin vidunderlige Skønhed.

III.

„Efter min elskede Hustrus Ønske begyndte jeg at instruere vor lille Pige i en meget tidlig Alder. Jeg tror ikke, at hun var mere end otte Aar, da jeg gav hende den første Instruktion i hendes Moders Nærværelse. Jeg husker det saa tydeligt. Ugen i Forvejen havde jeg givet hende en lille Rolle at instudere og fastsat en Dag, da hun skulde være færdig til at udføre den for os begge. Barnet havde arvet noget Talent.

„Jeg havde med Forsæt valgt et Stykke, som indeholdt forskellige Situationer, hvori der skulde udtrykkes Pathos, Vrede og Sorg.

„Der var kun to Personer i Stykket, jeg udførte den anden Rolle, og jeg imødesaa med spændt Forventning dette Kunstnerbarns Debut.

„Idet jeg saa over til Grace som sad i den fjerneste Ende af Værelset, kunde jeg ikke tilbageholde et Smil, da jeg bemærkede hendes opblussende Bevægelse, der paa hendes blege Kinder havde fremkaldt en Rødme, som jeg nu kun sjeldent saa.

Udførelsen af dette lille Stykke gav os en ikke ringe Tro til den barnlige Skuespillerinde. Der var ingen Tvivl om, at hun var ualmindelig dygtig af sin Alder.

Hun havde en meget stor Evne til at efterligne og til at beherske sin Stemme, øjensynlig en Arv fra Moderen.

„Hun er dygtig og vil blive meget smuk," var alt, hvad Grace sagde, da Barnet havde lagt sit lille, trætte Hoved paa Puden og var sovet ind.

„To lange Aar forløb, uden nogen større Begivenheder, da indtraadte mit Livs Krise.

„Ved Hjælp af strengt alvorligt Studium var jeg langsomt naaet op i første Række blandt mine Kunstfæller. Folk var begyndt at tale mere end de tidligere havde gjort, om Skuespilleren Jeffery Heaths. Længselsfuldt havde jeg ventet paa en Rolle, i hvilken jeg for Alvor kunde slaa igennem den Kunst, som jeg elskede. Endelig kom den — kom saaledes, som den Slags Ting altid kommer — pludselig uventet.

„Jeg havde netop sluttet et langt Engagement i et af Londons Teatre og skulde om et Par Dag støde til et Selskab, som vilde foretage en Tourné i Provinserne.

„En Aften, medens jeg sad med min Hustru og vor Datter i vort beskedne, men lykkelige Hjem, blev en i Hast skreven Seddel stukket mig i Haanden: „Gregory alvorlig syg. Ikke i Stand til at spille. De maa overtage Othellos Rolle i Aften. For Himlens Skyld kom straks og gør Deres bedste."

„Ønsk mig tillykke, Grace, jeg vil forbavse Verden i Aften."

„Jeg stormede afsted i vild, aandeløs Ophidselse.

„Det Teater, paa hvilket jeg skulde spille den Aften, var et af de mest fremragende i West-end, man traf intet Sted i London et mere udviklet og kritisk Publikum end her. Det elskede Shakespeare og brød sig ikke om at se andet end hans Værker.

Det havde været mit højeste Ønske at komme til at optræde ved en Lejlighed som denne. Jeg følte, at dersom jeg skulde opnaa en Sukces, saa maatte det være her. Othello var en af mine Yndlingsroller, jeg havde spillet den adskillige Gange i Provinserne, men aldrig som jeg følte, at jeg vilde spille den i Aften.

„I Morgen," mumlede jeg ved mig selv, „vil jeg være berømt."

„Jeg følte den mindst mulige Ængstelse, da jeg traadte ind paa Scenen, i næste Øjeblik var Jeffery Heaths mig aldeles ubekendt, jeg var med Liv og Sjæl den stolte, lidenskabelige, skinsyge Mor. Som det saa ofte er Tilfældet ved vort Livs store Begivenheder, havde jeg haft en Forudfølelse af, at denne Aften vilde blive en Sukces for mig, men jeg havde ikke drømt om, at den vilde blive saa fuldstændig — saa glimrende!

Jeg havde Publikum med mig ved hver Replik i dette Mesterværk. Fuldstændig Stilhed — det bedste Kendetegn paa en Skuespillers Magt — herskede indtil Slutningen af hver Akt, ved hvilken jeg hilsedes med en saadan Bifaldsstorm, som jeg aldrig tidligere havde været Genstand for. Det var stolte Øjeblikke for mig, da jeg efter Tæppets Fald ved hver Akt blev kaldt frem for at modtage Publikums Hyldest.

„Mit Hjerte bankede af Glæde, da jeg kørte hjem den

Aften. Jeg følte, at endelig var mit ihærdige, uafladelige Arbejde og Studium bleven belønnet.

„Himlen véd, at jeg har ventet længe,“ tænkte jeg, „men endelig faar jeg Lønnen.“

„Ja, endelig kom den, Jeffery Heaths var berømt, hans Navn klang paa alles Læber.

„Kritiken kaldte mig et skjult Geni og udtalte sin Forundring over, at en saa begavet Skuespiller saa længe havde været upaaagtet.

„Jeg var i Vælten, derom var der ingen Tvivl, men hvorlænge jeg vilde vedblive at være det, var et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kunde besvare.

„Stakkels George Gregory, som havde hersket ene og absolut som den dygtigste Fremstiller af Shakespeares Helte, døde pludselig to Dage efter den Aften, da jeg overtog hans Rolle. Stakkels Fyr! Han vilde snart blive glemt, han var faldet ud af Geledderne, og det vilde gaa ham, ligesom en Soldat, som falder paa Valpladsen og glemmes, saa snart der er en anden til at indtage hans Plads. Publikum havde ingen Anledning til at føle synderlig Sorg over ham, hvilket vilde have været Tilfældet, dersom jeg ikke havde tiltrukket mig Opmærksomheden.

Det var paa Slutningen af Londons Sæson, ikke desto mindre spillede jeg for fuldt Hus hver Aften. Folk, som man aldrig plejede at se i Byen saa sent paa Sæsonen, blev for at se den nyopdagede Tragiker. Efter denne pludselige, lykkelige Forandring i mine Forhold havde jeg opgivet at tage paa Tourné i Provinserne med mit gamle Selskab, og var nu ivrigt beskæftiget med at

danne mig et eget Selskab, da jeg haabede at gøre gode Affærer ud af min første Optræden som „Stjerne“.

„Hvor var jeg glad ved denne Suksec for min kære Graces Skyld! Hvor jeg vilde indrette alt godt for hende, og hvor jeg ønskede, at hun og jeg en Gang kunde komme til at optræde sammen!

„Naar jeg saa det alvorlige Udtryk i de smukke, graa, tankefulde Øjne, forstod jeg ofte, at den samme Længsel kunde opstaa hos hende; men hun beklagede sig aldrig, hun vidste, at dersom hun havde gjort det, vilde det have forvoldt mig en usigelig Smerte.

„Aa, hvor jeg elskede hende i den Tid! — Hvor jeg tilbad det søde, trætte Ansigt!

„Min første Tourné som „Stjerne“, der havde varet i tre Maaneder — Maaneder med uafladelig Sukces — var nær ved sin Slutning, da en Begivenhed indtraf, som overskyggede mit Liv med det dybe, uigennemtrængelige Mørke, som aldrig mere vil forsvinde derfra.

„Det er nu mange Aar siden, min stakkels Grace døde, men endnu kan jeg ikke hindre de hede Taarer, fra at strømme ud af mine Øjne, naar jeg fortæller Dem om, hvorledes dette elskelige Væsen afsluttede sit Liv med det samme søde, resignerede Smil, hvormed hun havde baaret dets Byrde.

„Der er ikke meget at fortælle herom; min Hustru og mit Barn ledsagede mig paa min Tourné. De holdt begge meget af at se mig spille og plejede fra en skjult Plads i Teatret at iagttage de Ovationer, der blev mig tildel ved enhver ny Optræden.

„Den sidste By, hvori jeg skulde spille, forinden jeg

skulde rejse tilbage til London, var netop den, i hvilken den unge Grace Brereton havde haft sin berømte Debut. Publikum her hørte ikke til de tomme Folk, som kun følger Moden. Naar et Geni var optraadt her, var det en hellig Erindring, som aldrig blev glemt.

„Der var ikke en af dem, som havde set Grace Brereton, som havde glemt hende, og da det sivede ud, at jeg var hendes Mand, beredte man sig paa at give mig en smigrende Modtagelse, hvad enten jeg fortjente den eller ej.

„Den første Aften, jeg optraadte der, staar levende for min Erindring, som en af de stolteste og sørgeligste i mit Liv.

„Jeg har aldrig hørt noget lignende, som det vilde, jublende Hurra, det hilste os, da vi kørte op til Teatret, naar jeg undtager det, hvormed disse trofaste, retsindige Nordenglændere havde hyldet Grace Brereton den sidste Aften, hun viste sig for dem. Hvor lidet tænkte de den Gang paa, at det var sidste Gang i hendes Liv, at hun viste sig foran Rampen!

Da Stykket begyndte, saa jeg, at Publikum var de samme kritiske Skuespilelskere som fordum, lige saa hurtige til at opdage en Fejl som til at paaskønne en god Udførelse.

„Jeg tror, at disse gode, rare Mennesker syntes om mig. Jeg véd, at jeg bestræbte mig for, at de skulde gøre det paa Grund af de gamle Minder, og fordi de havde elsket og paaskønnet min tilbedte Hustru.

„Da jeg efter Forestillingen mødte Grace og vort Barn ved Hovedindgangen, traf jeg der en stor Mængde

Mennesker forsamlet, som ventede paa os. De var ikke tilfreds med den Hyldest, de allerede havde vist os. De ønskede uden Tvivl at vise os, at de ikke havde glemt den smukke, unge Pige, som havde henrykket dem med sit store Talent.

„Jeg forstod det godt — al denne Begejstring gjaldt ikke mig alene. Jeg var hverken forfængelig eller dum nok til at tro det; men da jeg førte Grace ud til Vognen, følte jeg mig lige saa stolt — ja stoltere — end om det havde været Tilfældet.

„Paa Grund af Mængdens store Begejstring var vi blevet opholdt temmelig længe i den kolde Luft. Jeg var ængstelig for, at min Hustru skulde blive forkølet; thi Teatret havde været propfuldt og selvfølgelig umaadelig ophedet, saa jeg frygtede for, at Overgangen til den raa, kolde Aftenluft skulde blive farlig for hendes Helbred. Vi vilde være blevet opholdt endnu længere, dersom jeg ikke havde sagt dette til de Hundreder, som omringede os.

„Efter den første Tids næsten uudholdelige Sorg, har jeg ofte set tilbage paa alt dette med en besynderlig Følelse af Trøst. Jeg syntes det var et besynderligt Træf af Skæbnen, at dette skrøbelige Væsen skulde komme tilbage og dø blandt de Mennesker, hos hvem hun havde fejret sin første og sidste Triumf; komme tilbage og overbevise sig om, at de endnu erindrede og elskede hende.

„Skæbnen vilde, at det skulde være saaledes, og Tanken om, at Grace Brereton ikke gik helt forglemt i sin Grav, borttog Bærmen af min Lidelseskalk.

„Det skete, som jeg havde frygtet, den farlige Aftenluft havde udøvet sin dødbringende Virkning, og min stakkels sarte Blomst rejste sig aldrig mere fra sit Sygeleje. Den Forkølelse, hun havde paadraget sig, gik over til galopperende Svindsot, og efter en Uges Sygdom døde hun, og jeg var ene tilbage med vort Barn.

„Det er unødvendigt at fortælle, hvorledes hun døde. Hendes Liv udsluktes saaledes som alle elskelige Menneskers — fredeligt og stille. Med et Smil paa det smukke Ansigt, og idet hun velsignede dem, hun forlod, gik hun bort som en Engel, der gaar at forene sig med sine Søstre i det smukke, gyldne Land hinsides Skyerne.

„I flere Uger var jeg lammet af Sorg — vild, vanvittig Sorg. Jeg opgav mine Engagementer, jeg kunde ikke overvinde mig til at foretage mig noget. Dette gruelige Slag havde tilintetgjort mig. Som et jaget Dyr drog jeg fra det ene Sted til det andet uden at vide eller bryde mig om, hvorhen jeg kom.

„Folk, som kendte mig, sagde, at jeg aldrig rigtig blev mig selv efter dette Slag — at min Hjerne var bleven angreben. Maaske det var sandt, jeg véd kun, at havde det ikke været for vort Barns Skyld, var jeg død. Det var kun hende, der gav mit Liv Interesse, og jeg bad til Gud, at han vilde give mig Styrke til at udholde Livet for hendes Skyld. Min stakkels moderløse Barbara! Aah, hvor var hun dog ikke en tapper lille Kvinde ligeoverfor mig i den Tid! — Hvor stred hun dog ikke for at holde Taarene tilbage, som jeg kunde se var lige ved at styrte ud af hendes søde, graa Øjne, der var lig hendes Moders! — Hvor kunde hun ikke sidde i Timevis

hos mig med sine smaa Arme om min Hals og tale Trøstens Ord til mig, som om hun havde været langt ældre.

„Min Kærlighed til dette vort smukke Barn blev mit Livs altopslugende Interesse. Den kom som en Reaktion efter de lange Ugers fortærende Sorg og gav mig noget at leve for i denne Verden, som jeg havde tænkt mig nu maatte blive aldeles ødelagt for mig.

„Efter denne mit Livs store Sorg, som syntes ganske at have udslukt min gamle Ærgerrighed og hele min gamle Higen efter Berømmelse, blev jeg overfaldet af en ubetvingelig Rastløshed. Jeg kunde ikke blive i England.

„I fem Aar rejste jeg omkring i Udlandet, snart som Skuespiller, og snart blot for at rejse. Inden jeg drog bort, havde jeg anbragt Barbara hos en fjern Slægtning af hendes Moder. Det var en god, gammel Sjæl, hos hvem jeg vidste, vort Barn vilde faa det godt, og jeg sørgede ogsaa for, at hun blev sat i en første Klasses Skole, hvor hun vilde faa en udmærket Uddannelse. Til dette og til Barbaras øvrige Fornødenheder anvendte jeg en aarlig Sum af 100 Pund, som var Renterne af en lille Kapital, min Hustru havde ejet.

„I disse fem Aar kom jeg tre Gange til England for at se til min Datter, og hver Gang fandt jeg, at hun mere og mere udviklede sig til at blive sin smukke Moders udtrykte Billede.

„Den tredie Gang tog jeg hende med mig til Udlandet, for at jeg, medens hun fuldendte sin Undervisning,

kunde begynde at uddanne hende i den Kunst, til hvilken hun skulde hellige sig.

„Aah, hvor jeg angrede det Løfte, jeg havde givet hendes Moder, naar jeg tænkte paa alle de Fristelser og Kvaler, der kunde møde en ung og indtagende Kvinde paa denne Vej. Selv elskede hun imidlertid Skuespilkunsten, og det vilde have kostet en haard Kamp at faa hende til at opgive Teatret. I sin Fritid fra Skolen havde hun uddannet sig til sit fremtidige Kald, med langt større Iver end jeg havde tænkt mig, og dette i Forbindelse med hendes medfødte Anlæg gjorde min Opgave meget let og fornøjelig.

„I to Aar rejste vi rundt paa Fastlandet, hvor vi besøgte ethvert Teater, som vi kom til, og det halvt pinte og halvt glædede mig at se den store Utaalmodighed, hvormed mit Barn længtes efter selv at fremstille sig paa Brædderne.

IV.

„Deane Forrester! Det var det Navn, som genlød overalt i London, den Gang Barbara Brereton, den unge Debutantinde, optraadte, og tog alle med Storm — ikke saa meget paa Grund af hendes Spil, som paa Grund af hendes vidunderlige Skønhed. Meget smukke Kvinder bliver hurtigt berømte, Barbara Brereton blev det, og

denne opdukkende Stjernes Glans begyndte at fordunkle den unge Skuespillerindes Navn.

„Man havde intet kendt til denne Forrester for et eller to Aar siden, han var ligesom faldet ned fra Skyerne. Han var slaaet igennem i en Rolle i Provinserne og var bleven engageret til at optræde i denne i London, og dermed var hans Lykke gjort.

„Han havde nu lejet det eleganteste Teater i Westend, og dette var hver Aften fyldt med det fineste Publikum, hvis erklærede Yndling han var. Det var ligemeget, hvad han forsøgte sig i, hvilken Rolle han optraadte i, det blev altid en Sukces, og Pengene strømmede i tusindvis ind i hans Kasse. Hans Iscenesættelser af Shakespares Stykker var blevne berømte over hele Verden som Mesterværker.

„Dette Parti, som havde opstillet ham paa den høje Pidestal som den fashionable Leder af Skuespilkunsten, erklærede, at man aldrig havde set nogen spille saa udmærket som ham, men gamle Teatergængere, der erindrede tidligere Hamletter, Othelloer og Romeoer, tog dog Anstød af hans manierede Maade at tale paa og af noget overdrevent i Fremstillingen af hans Roller. De omtalte ham snarere som en moderne end som en virkelig stor Skuespiller. Det gjorde alligevel ikke noget, hans fanatiske Beundrere tog ingen Notits heraf, han forblev ligefuldt deres Halvgud, og som en saadan tilbad de ham.

„Han var den Gang omtrent treogtredive Aar og en mærkværdig smuk Mand, der udmærkede sig ved sin elegante Skikkelse og smidige Ynde, men hans fornem-

ste Skønhed var dog hans store, mægtige Hoved, som med det lange, mørke Haar, der kastedes tilbage fra Panden og faldt ned over Nakken i en bølgende Masse, mindede om en Løves Manke.

„Man hviskede om, at mere end en adelig Skønhed var betaget af Kærlighed til ham. Onde Tunger sagde, at dette var Grunden til hans hurtige Sukces.

„Blandt Tilskuerne ved Barbara Breretons første Optræden befandt den berømte Skuespiller sig naturligvis ogsaa. Hendes Debut fandt Sted ved en Lørdags-Matinée, hvor selvfølgelig Skuespillerne var rigeligt præsenterede tillige med en stor Forsamling af deres Velyndere og høje Beskyttere.

„Alt tydede paa, at denne unge Pige vilde gøre Lykke. I Kritikkerne rostes hendes Spil som dygtigt og fortjenstfuldt, og der taltes om hendes Skønhed og Ynde, som man ikke havde set Mage til paa Brædderne i mange Aar.

„Paa mine ensomme Rejser i Udlandet, medens min Datter fortsatte sine Studier hjemme, havde jeg lidt efter lidt opgivet Scenen. Jeg havde hverken Lyst eller Energi mere til det strenge Arbejde, som der kræves hertil, og min Tid og det Talent, jeg maaske besad, havde jeg fuldstændig ofret til dramatisk Forfattervirksomhed. Jeg gjorde langt mere Lykke hermed, end jeg havde ventet, og mine Stykker indbragte mig en klækkelig Sum. Folk sagde, at de var forfriskende paa Grund af deres Originalitet.

„Men hvorfor er De altid saa pathetisk, Heaths “

plejede mine Venner at sige. „Deres Oplosninger er altid saa sørgelige.“

„De maa lade mig skrive, som jeg vil, og som jeg kan,“ svarede jeg.

„En eller to Uger efter Babs Debut traf jeg tilfældigvis Forrester, og vor Samtale drejede sig naturligvis om den unge Piges Fremtid som Skuespillerinde.

„Lige siden den Eftermiddag, hvor jeg først saa Deres Datter,“ agde han, „har jeg kun haft én Tanke, og jeg har ventet paa Lejlighed til at gøre Dem et Forslag, som, hvis De gaar ind paa det, sikkert vil føre til en af de største Sukcesser, man nogen Sinde har oplevet. Det har altid været mit Hjertes kæreste Ønske,“ fortsatte han, „at opføre Romeo og Julie paa en Maade, der vilde være dette Shakespeare's skønneste Værk værdigt; men indtil jeg saa Deres Datter, har jeg aldrig truffet nogen, som var i Stand til at udføre Julies Rolle, saaledes som den skulde udføres i den af mig paatænkte Iscenesættelse. Samtykker De i at lade Deres Datter overtage Julies Rolle, sværger jeg Dem til, at det vil blive en af de skønneste og mest opsigtsvækkende Forestillinger, der nogen Sinde er bleven opført. Lad Deres Datter blive Julie. De maa samtykke — jeg véd, De vil. London vil blive begejstret, og Deres Datter vil blive den berømteste Kvinde i Europa.“

„Jeg iagttog Manden nøje, medens han talte, og den ængstelige Ivrighed, som afmalede sig paa hans Ansigt, undlod ikke at gøre stærkt Indtryk paa mig.

„Tre Maaneder efter denne Samtale opførtes Romeo

og Julie. Deane Forrester havde spaaet rigtigt, da han sagde, at London vilde blive henrykt over denne hans Iscenesættelse. Man havde aldrig set noget skønnere i Retning af scenisk Virkning, aldrig var der ødslet saa mange Penge paa et Stykke, aldrig var alt bleven fremstillet paa en saa fuldendt og virkelighedstro Maade.

„Den unge Enthusiast mest overdrevne Forventninger gik i Opfyldelse, og hans Anstrengelser kronedes med en Sukces, som man aldrig havde set Mage til.

„Det var ogsaa en stolt Tid for Barbara Brereton, der blev hyldet og lovprist fra alle Kanter. Intet Under om en saa ung Skuespillerinde havde følt det, som om hendes vildeste Drømme var blevet virkeliggjort, intet Under om al denne Beundring havde fordrejet Hovedet paa hende, det kunde den have gjort paa en, der var klogere og ældre.

„Længe førend „Romeo og Julie“ blev udspillet i London, saa jeg, hvis hele Tilværelse gik op i min Datters, at Kærlighedens Gud havde berørt hende. Jeg mærkede, at den unge Pige var lykkeligst, naar hun om Aftenen gik til Teatret, og alvorlig den hele lange Dag, der skilte hende fra den Mand, jeg vidste, hun elskede.

„Jeg vidste ikke, om jeg var glad eller bedrøvet, da jeg først gjorde denne Opdagelse, jeg vidste kun, at jeg vilde gøre alt og lide alt for at skaane min egen Barbara for enhver Sorg og for den mindste Hjertekval.

„Om Aftenen knælede jeg ned ved hendes Seng og bad, mens jeg tænkte paa, om min forklarede Hustru vaagede over sin Datter og sin Mand. Hun kunde ikke

bebrejde mig noget, jeg vidste, jeg havde opdraget vor lille Bab paa den Maade, hun havde ønsket.

„Saa drejede mine Tanker sig om den Tid, da jeg ikke længer kunde bo hos hende og skærme hende mod de Fristelser, der vilde møde saa smuk en Kvinde.

„Jeg tænkte, det vilde være heldigt, om hun blev overgivet til en god Mands Varetægt, og da jeg gav min Yndling til Deane Forrester, den Mand, som forsikrede mig, at han elskede Barbara med en Lidenskab, som først vilde udslukkes med hans Liv, troede jeg, at jeg handlede paa bedste Maade.

„Det syntes, som London aldrig vilde blive træt af Forresters saakaldte Mesterværk. Maaned efter Maaned blev der spillet for fuldt Hus, indtil man tilsidst maatte ophøre dermed paa Grund af Engagementer i Provinserne. Efter at Romeo og Julie var bleven opført i mange af disse, modtog Deane Forrester et saa fristende Tilbud fra Amerika, at han bestemte sig til at tage derover med hele sit Selskab. Man havde lovet hans yndige Hustru, der nu var blevet Dagens ypperste og mest fejrede Skønhed, en glimrende Modtagelse der.

„Efter al den Sindsbevægelse, som jeg havde gennemgaaet ved min Datters og hendes Mands Afrejse, blev jeg overfaldet af en stor Ensomhedsfølelse, og i flere Uger efter led jeg af disse frygtelige Anfald af Melankoli, som jeg tidligere havde været Genstand for.

„Af og til fortalte Bladene, som kom over det uhyre Ocean, mig om Babs Triumfer og om, hvor afholdt hun var paa Grund af hendes indtagende Væsen og vidunderlige Skønhed. Aah, hvor jeg var stolt af hende —

hvor jeg plejede at bede Nat og Dag, om at hun maatte blive skaanet for Sorg og Fare!

„Hvor lidet anede jeg, hvor lidt mine idelige Bønner skulde blive opfyldt, eller paa hvilken haard og grusom Maade alle mit Livs Forhaabninger skulde tilintetgøres.

„Da jeg en Aften omtrent en Maaned efter min Datters Ankomst til Amerika som sædvanlig sad alene i min Stue — der halvt var Studereværelse, halvt Dagligstue — meldte Pigen et Besøg, en Dame, sagde hun, som ønskede at tale med mig i et meget vigtigt Anliggende.

„Jeg rejste mig og sagde til Pigen om at vise hende ind.

„Det Blik, jeg kastede paa hende, da hun traadte ind, sagde mig, at min Gæst var meget ung, ligesom jeg ogsaa straks saa, at hendes Ansigt besad en sjælden Skønhed, som yderligere forhøjedes ved det sørgmodige og bedrøvede Udtryk, som var udbredt over det.

„Der var noget i de store, udtryksfulde, blaa Øjne, som øjeblikkelig fyldte mit Hjerte med Medlidenhed med dette Barn — hun syntes ikke stort andet — som stod der foran mig, skælvende som et Espeløv.

„Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste, Frøken?“ spurgte jeg, idet jeg venlig anviste hende en Stol ved Kaminen lige overfor min.

„Skæret fra Ilden kastede Lys over hendes Ansigtstræk og satte mig i Stand til at betragte dem nøjere. Hendes Ansigt forekom mig at være et af de smukkeste, jeg nogen Sinde har set, der hvilede over det et næsten

barnligt Udtryk, som hendes alvorlige, sorgmodige Øjne dog stod i stærk Modstrid til. Det lignede de Billeder, man ser af Engle — saa fuld af uskyldig Ynde og barnlig Renhed var det.

„Hendes vidunderlige Øjne fyldtes langsomt med Taarer, da hun med sin søde Stemme, der skælvede af Bevægelse, svarede mig: „Jeg er bange for, min Herre, at ingen mere kan gør noget for mig, jeg skal snart dø og ikke længe være til Besvær for nogen — det ved jeg — men jeg synes, at jeg først maa fortælle Dem alt. Den store Skuespiller Deane Forrester, som har ægtet Deres Datter. er min Mand!“

„Kvinde, er De gal?“ raabte jeg. „Hvad mener De? Svar mig i Himlens Navn!“

„Jeg er ikke gal! Hvad jeg siger er Sandhed. Aah, gid det ikke var det!“ sagde hun. „Jeg er ikke gal! Nej, men jeg skal snart dø, og jeg maa først fortælle Dem min Historie.“

„Langsomt, roligt, uden nogen Afbrydelse, fortalte hun mig den.

„Jeg hørte den helt til Ende. Der var ingen Tvivl, slet ingen, jeg kunde ikke tvivle. Disse rene Barnelæber kunde ikke fremføre en Løgn, jeg vidste det, og jeg vidste altfor sikkert, at Barbara, vor lille Bab, var vanæret — berøvet det, som er enhver Kvinde kærest — hendes uplettede Rygte — og i Fremtiden vilde der hvile en Skamplet paa hende.

„Jeg vidste nu, at Deane Forrester var en Skurk, og jeg svor i det Øjeblik, at jeg vilde hævne mig fryg-

teligt paa ham, som havde bragt denne Forbandelse over mig.

„Behøver jeg at dvæle ved de hjerteskærende Enkeltheder i dette Barns Historie, den er kun altfor almindelig. En smuk, ung Piges elskende, tillidsfulde Hjerte, en Piges Ære og en Mands Nederdrægtighed — det var alt. —

„Gertie — den stakkels barnlige Gertie Liegh — var god nok for en ung, fremadstræbende Skuespiller; men da Deane Forrester blev den yndede, hyldede Kunstner, Dagens Helt, blev han ked af hende, forlod hende, kastede hende bort som et Stykke Legetøj, som han, dette af Moden forkælede Barn, trættedes ved.

„Men De skal blive hævnet, Gertie, han skal ikke undslippe mig,“ udbrød jeg. „Han har ødelagt to, trofaste Hjerter, to rene Sjæle, han skal ikke komme til at ødelægge flere, det skal Jeffery Heaths forhindre.“

„Da det stakkels Barn havde endt sin sørgelige Historie, sank hendes trætte, lille Hoved ned paa hendes Bryst, og de smukke Øjne lukkedes for aldrig mere at se Dagens Lys.

„Jeg lagde hende varsomt paa min Seng og forlod hende, for at min stakkels forstyrrede bankende Hjerne muligen kunde finde nogen Hvile og Fred. Det var et forgæves Forsøg, der var ingen Hvile at finde for mig nu, jeg vidste, at der ikke vilde blive det, førend jeg havde fuldført mit Værk — den Hævn, jeg havde svoret, skulde ramme denne topmaalte Skurk.

„Da den gryende Dags første Lys faldt ind gennem

mit Vindue, rejste jeg mig og gik ind for at se til min lille Protegé.

„Hun var død. Den trætte Sjæl havde endelig fundet Fred, hun var gaaet til det Land, hvor ingen Sorger mere kunde naa hende.“

V.

Da den gamle Skuespiller var naaet saa vidt i sin Historie, rejste han sig fra den lave Træbænk, som han havde siddet paa, og gik to, tre Gange op og ned i Værelset. Hans Ansigt, der i de sidste Minutter var blevet ganske askegraat, havde faaet et besynderligt, forpint Udtryk. Jeg kunde se, at han kæmpede haardt for at beherske en voldsom indre Bevægelse. Et Øjeblik blev jeg forskrækket, men da han udtalte de følgende Ord med sin ejendommelige, klare, velklingende Stemme, blev jeg atter beroliget.

„Jeg beder Dem, bliv ikke forskrækket, jeg er nu ganske mig selv igen. Jeg var bange for, at jeg skulde faa et Anfald, men nu er det gaaet over. Nu skal jeg ikke opholde Dem ret længe, sidste Akt er kort, men indholdsrig. Lad saa Tæppet gaa op igen!

„Skuepladsen for sidste Akt er forlagt til New York, hvortil jeg ankom omtrent fjorten Dage efter stakkels lille Gerties Død. Efter den var min vilde, skrigende

Hævntørst vokset, saa den næsten ikke var til at beherske, og jeg fortæredes af en brændende Længsel efter det Øjeblik, da jeg skulde se Deane Forresters Blod flyde fra det dødbringende Saar, som min Haand skulde bibringe ham.

„Folk siger, at jeg maa have været gal, da jeg begyndte at lægge Planerne til denne min forfærdelige, grusomme Daad. Naa ja, det kan gerne være, men der var i alt Fald Metode i min Galskab.

„I fordums Dage var der intet Sted, hvor jeg havde været bedre kendt, og hvor mit Navn havde haft bedre Klang end i New York.

„Jeg begav mig lige hen til min Datters Hjem og traf baade hende og hendes Mand. De blev begge overraskede ved mit pludselige Komme.

Jeg beherskede mig til det yderste for at bekæmpe de oprørske Følelser, som rasede i mit Indre. Jeg fortalte dem ved fast rolig Stemme, at jeg blot var rejst over til dem for at faa et Glimt at se af det Sted, jeg havde kendt saa godt i gamle Dage.

„Naar Forestillingen var forbi om Aftenen, og vi var kommet hjem, sad jeg til langt ud paa Natten og drak Vin og røg sammen med denne Mand, hvis Legeme det var mit Hjertes Ønske at se ligge livløs for mine Fødder.

„Vi talte om Fremtidsplaner, som jeg vidste aldrig vilde blive realiserede, og medens jeg gjorde Deane Forrester det Forslag, hvis Antagelse var det samme som at underskrive hans Dødsdom, saa jeg ham uden Frygt i Øjnene.

„De siger, at Romeo og Julie endnu skal spilles her i en Uge,“ sagde jeg, „efter den Tid vilde jeg gerne, at De skulde bringe Hamlet frem. Jeg vilde da spille Laertes, og jeg spaar Dem en stor Sukces. Jeg har Lyst til at optræde i denne min gamle Rolle, i hvilken jeg for mange Aar siden gjorde saa megen Lykke her.

„Jeffery Heaths vil efter ti Aars Forløb atter optræde paa Scenen, men kun seks Aftener, og det bliver sidste Gang i hans Liv!“ Denne Annonce vil trække Hus.“

„Deane Forrester fandt, at det var en udmærket Idé, hvilket det ogsaa var.

„Som jeg havde forudset, skaffede denne Annonce med dens Stænk af Romantik udsolgt Hus, og den første Aften, „Hamlet, Prins af Danmark“ skulde gaa med Jeffery Heaths i hans gamle Rolle som Laertes, var det største Teater i New York næsten overfyldt, og flere Tusind maatte gaa bort uden at have faaet Billet.

„Deane Forresters Fremstilling af den melankolske danske Prins var i Sandhed ypperlig. Han høstede stormende Bifald for den store Monolog: „At være eller ikke være.“

„Jeg lo ondskabsfuldt ved mig selv, da disse Ord lød fra hans Læber med hans smukke, prægtige Stemme. —

„Jeg lo, fordi jeg vidste, at disse Læber snart vilde blive stumme for bestandig, og at den Magt snart var forbi, med hvilken han henrev de Tusinder, som nu om Aftenen samlede sig om ham. Hans største Trylleri laa i hans Stemme, saa fuldstændig forstod han at beherske den, det ene Øjeblik rullede den som en Torden

i heftig Vrede, det næste lød den klar som Sølv, naar han hviskede Kærlighedsord i sin Medspillerskes Øre. Aah, der var kun faa, der kunde modstaa denne Stemme, forbandet være den! Ingen véd, hvor mange den har styrtet i Fordærvelse — for mig er det nok, at den har ødelagt to dyrebare Liv, sønderknust to elskende Hjerter! Ved hver Akts Slutning blev jeg kaldt frem foran Tæppet sammen med den Mand, som jeg med koldt Blod vilde myrde om saa kort Tid, at den kunde udregnes med Minutter!

„Endelig kom Scenen med Duellen — den Scene, i hvilken jeg for tyve Aar siden havde gjort saa stormende Lykke paa det samme Teater. Alle havde den Gang sagt, at jeg var den bedste Teaterfægter, man kunde erindre. Denne Scene havde altid været min piéce de résistance, den vilde ogsaa blive det i Aften, den vilde sikkert komme til at gøre et varigt Indtryk.

„Duellen begyndte under Tilskuernes yderste Opmærksomhed og fulgtes med aandeløs Spænding. Der herskede Dødsstilhed over hele Teatret, man hørte kun Lyden af Staalklingerne, der krydsedes mod hinanden.

„En! to! En! to! — Hamlet havde ført det sidste Stød. Jeg forvirrede min Modstander ved, at jeg ikke afparerede hans Hug i Følge de strengt aftalte Regler.

„Dette gav mig den forønskede Lejlighed til hurtigt at aftage den lille Knap fra Spidsen af min Kaarde, som jeg i Forvejen havde skærpet; jeg traadte nu to Skridt tilbage, styrtede derefter frem med hele min Lidenskabs Styrke og borede min Klinge næsten lige til Fæstet ind i Deane Forresters Hjerte!

„Aah! Aah! De har dræbt mig, Heaths!“ lød det med en halvkvalt Strubelyd fra hans Læber, idet han faldt tungt tilbage — død!

„Det er forbi! Lad Tæppet gaa ned!“ raabte jeg leende. — —

„Da man en halv Time senere førte mig bort fra Teatret, spurgte jeg, hvor min Datter, vor lille Bab, var. Man svarede mig, at hun laa død ved sin Mands Side.

„Det er hele min Historie, min Herre. Farvel!“

„Og den gamle Skuespiller begravede sit Ansigt i Hænderne og hulkede som et Barn.

CONAN DOYLE

Eventyret i Udenrigsministeriet.

Der var mange Mennesker, der kendte Alphonse Lacour paa hans gamle Dage. Omtrent fra Revolutionstiden i 48, indtil han døde, Aaret efter Krimkrigens Udbrud, kunde man altid finde ham i det samme Hjørne i Kafé de Provence i Rue St. Honoré, hvor han indfandt sig omtrent Kl. 9 om Aftenen, og gik, naar der ikke længere var nogen, han kunde faa sig en Passiar med. Det krævede en Smule Selvbeherskelse at lytte til den gamle Diplomat, for hans Historier var utrolige, og han var ikke længe om at opdage den mindste Antydning til et Smil eller Mistro paa Tilhørerens Ansigt. Saa rettede han sin svære, runde Ryg, stak sin Buldoghage frem og rullede sine R'er som en Snurrepotte. Naar han kom saa langt som til: „Ah, Monsieur, r-r-it", eller „Vous ne me cr-r- royez pas donc!" var det paa Tide, at det faldt én ind, at man havde Billet til Operaen.

Han kunde en Historie om Talleyrand og de fem Østersskaller, og en fuldstændig forrykt Historie om Napoleons andet Besøg i Ajaccio. Saa var der det meget omtalte Eventyr, (som han aldrig vovede at kom-

me frem med, før efter at den anden Flaske var trukket op) om Kejserens Flugt fra St. Helena — hvorledes han boede et helt Aar i Filadelfia, medens Grev Herbert de Bertrand, som var hans Dobbeltgænger, optraadte som Kejseren i Longwood. Men af alle hans Historier var der ingen, der var saa berømt som den om Koranen og den udenrigsministerielle Kurér. Og dog, efter at Monsieur Otto's Erindringer var udkommet, opdagede man, at der dog laa noget til Grund for gamle Lacours utrolige Beretning.

„De maa vide, Monsieur," plejede han at sige, „at jeg forlod Ægypten efter Mordet paa Kleber. Jeg vilde med Glæde være bleven der længere, for jeg var beskæftiget med Oversættelsen af Koranen, og — imellem os sagt — havde jeg paa den Tid i Sinde at slutte mig til Muhamedanismen, for jeg var meget betaget af dens Syn paa Ægteskabet. De havde imidlertid begaaet en utrolig Fejl med Hensyn til Vinspørgsmaalet, og det kunde den Mufti, som forsøgte at omvende mig, aldrig klare. Da saa gamle Kleber døde, og Menon avancerede, mente jeg, at det var paa Tide, jeg rejste. Jeg ønsker ikke at rose mig selv, Monsieur, men De kan nok forstaa, at man ikke bryder sig om at modtage en Ordre af et Æsel. Jeg rejste med samt min Koral og mine Papirer til London, hvortil Monsieur Otto var bleven sendt af Førstekonsulen, for at bringe en Fredsforhandling i Stand; thi begge Nationer var meget trætte af Krigen, som da allerede havde varet i ti Aar. Her var jeg til stor Nytte for Monsieur Otte paa Grund af mit Kendskab til Engelsk, og ogsaa, naar jeg selv

skal sige det, paa Grund af mine naturlige Anlæg. Det var lykkelige Dage, da jeg boede i Bloomsbury Square. Jeg maa tilstaa, at Klimaet i Monsieur's Land er modbydeligt. Men hvad kan man vente andet? Blomster vokser bedst i Regn. Man behøver kun at se paa Monsieurs Landsmandinder for at bevise det. Naa Monsieur Otto, vor Gesandt, var forfærdelig optaget med den Traktat, og hele hans Stab arbejdede tidlig og silde. Det var ikke Pitt, vi havde at gøre med, hvilket maaske var nok saa godt for os. Han var en frygtelig Mand, den Pitt, og naar som helst et halvt Dusin af Frankrigs Fjender sammensværgede sig, var hans spidse Næse altid i Midten af den. Nationen havde imidlertid været elskværdig nok til at sætte ham ud af Regeringen, og vi havde derfor kun at gøre med Monsieur Addington, som Premier-Minister. Men Lord Hawkesbury var Udenrigsminister, og det var med ham, at de midlertidige Forhandlinger skulde føres.

De kan forstaa, det var ikke noget Barneværk. Efter ti Aars Krig havde hver Nation faaet fat paa en hel Del, som havde tilhørt den anden — eller den andens Allierede. Hvad skulde gives tilbage, og hvad skulde beholdes? Er denne Ø denne Halvø værd Hvis vi gør det i Venedig, vil du saa gøre det i Sierra Leone? Hvis vi overgiver Ægypten til Sultanen, vil I saa tilbagegive „Kap det gode Haab“, som I har taget fra vor Allierede, Hollænderne? Saaledes forhandlede vi frem og tilbage, og jeg har set Monsieur Otto komme tilbage til Gesandtskabet saa udmattet, at hans Sekretær og jeg maatte hjælpe ham fra Vognen og ind paa Sofaen.

Men tilsidst kom dog alt i Orden, og den Aften oprandt, hvor Traktaten skulde underskrives. Nu maa De vide, at det eneste store Kort, vi havde paa Haanden, og som vi spillede, spillede for alt, hvad det var værd, var, at vi havde Ægypten. Englænderne var meget nervøse over, at vi var der. Det gav os Fodfæste i hver Ende af Middelhavet, véd De, og de var ikke sikre paa, om vor lille, vidunderlige Napoleon vilde gøre det til en Forpost imod Indien. Saa hver Gang Lord Hawkesbury kom med et Forslag om at beholde noget, behøvede vi blot at svare: „I saa Fald kan vi selvfølgelig ikke indvillige i at fjerne vore Tropper fra Ægypten," og paa den Maade bragte vi ham hurtigt til Fornuft. Det var ved Hjælp af Ægypten, at vi opnaaede Betingelser, der var saa gunstige at vi opnaaede at faa Englænderne til at opgive „Kap det gode Haab". Vi ønskede ikke, at Jeres Folk, Monsieur, fik Fodfæste i Syd-Afrika; thi Historien har lært os, at britisk Fodfæste i et halvt Aarhundrede, betyder britisk Herredømme i det næste. Det er ikke Jeres Hær eller Jeres Flaade, vi maa vogte os for, men det er Jeres frygtelige yngre Søn, som søger at skabe sig en Fremtid. Naar vi Franskmænd har Besiddelser over Havet, morer det os at sidde i Paris og lykønske os selv over det. Med Jer er det anderledes. I tager Jeres Koner og Børn og skynder Jer bort for at se, hvad Slags Sted det er, og efter det kan vi lige saa godt forsøge at tage Jeres gamle Bloomsbury Sqare fra Jer.

Naa, det var den første Oktober, at Traktaten endelig skulde underskrives. Om Morgenen gratulerede jeg Monsieur Otto til den heldige Afslutning paa hans Arbejde. Han var en lille, bleg Tingest, meget vims og nervøs, og han var saa henrykt over sit Held, at han ikke kunde sidde stille, men løb omkring i Værelset og spøgte og lo, mens jeg sad paa en Pude i Hjørnet — en Vane, jeg havde faaet i Østen. Pludselig kom der en Kurér ind med et Brev, som var bleven sendt videre fra Paris. Monsieur Otto kiggede paa det, vaklede og faldt uden et Ord besvimet om paa Gulvet. Jeg, saavel som Kuréren løb hen til ham og bar ham hen paa Sofaen. Han saa ud, som om han var død, men jeg kunde endnu føle hans Hjerte slaa under min Haand.

„Hvad er nu det?“ spurgte jeg.

„Jeg ved det ikke,“ svarede Kuréren. „Monsieur Talleyrand bad mig skynde mig, som aldrig noget Menneske har skyndt sig før, og at give dette Brev til Monsieur Otto personlig. Jeg var i Paris endnu i Gaar Middags.“

Jeg ved, at det ikke var rigtig gjort af mig, men jeg kunde ikke dy mig for at tage Brevet ud af den bevidstløse Monsieur Otto's Hænder og se paa det. Min Gud! Det var et Lyn fra en klar Himmel. Jeg besvimede ikke, men jeg satte mig ned ved Siden af min Chef og brast i Taarer. Det var kun et Par Ord, men de fortalte os, at Ægypten var bleven rømmet af vore Tropper for en Maaned siden. Hele vor Traktat var værdiløs nu, og det eneste, som havde bevæget vore Fjender til at give

os saa gode Betingelser, var borte. Om tolv Timer vilde det ikke have gjort noget. Men Traktaten var endnu ikke underskrevet. Vi vilde blive nødt til at opgive Kap. Vi vilde blive nødt til at lade England faa Malta. Nu, da Ægypten var tabt, havde vi intet at give i Bytte.

Men vi var ikke saa lette at slaa, vi Franskmænd. I Englændere bedømmer os falskt, naar I tror, at vi har en svag og kvindeagtig Natur, fordi vi viser de Sindsbevægelser, som I skjuler. Hvis I kender Verdenshistorien, kan I ikke tro det. Monsieur Otto kom til sig selv snart efter, og vi raadslog om, hvad vi skulde gøre.

„Det er ingen Nytte til at gaa videre, Alphonse," sagde han. „Denne Englænder vil le ad mig, naar jeg beder ham underskrive."

„Mod!" raabte jeg; og pludselig skød en Tanke op i mig. — „Hvem siger, at Englænderne ved noget om dette? Maaske kan vi faa dem til at underskrive Traktaten, før de faar det at vide."

Monsieur Otto sprang op fra Stolen og omfavnede mig.

„Alphonse," raabte han. „De har reddet mig! Hvorfor skulde de vide noget om det? Vor Meddelelse er kommen fra Toulon til Paris og derefter direkte til London. Deres vil komme med Skib igennem Gibraltar-Strædet. I dette Øjeblik er det usandsynligt, at nogen i Paris ved det med Undtagelse af Talleyrand og Førstekonsulen. Hvis vi bevarer vor Hemmelighed, vil vi endnu faa Traktaten underskrevet."

Ah! Monsieur, De vil kunde forestille Dem, i hvilken frygtelig Spænding vi tilbragte Dagen. Aldrig,

aldrig vil jeg kunne glemme de langsomme Timer, vi sad der; hvorledes vi fo'r sammen ved hver eneste Lyd i det fjerne i Frygt for, at det maaske var det første Glædestegn, som denne Nyhed vilde foraarsage i London. Monsieur Otto blev gammel paa en Dag. Jeg for mit Vedkommende foretrækker at gaa ud og møde Faren, fremfor at sidde og vente paa den. Jeg gik derfor ud henad Aften. Jeg vandrede omkring her og der. Jeg var i Monsieur Angelo's Fægtesal, og i Monsieur Jacksons Boksesal, og i Brook Klubben og i Debuteret-Kamrets Korridorer, men intet Sted hørte jeg noget nyt. Alligevel var det umuligt, at Lord Hawkesbury selv havde modtaget Budskabet ligesom vi. Han boede i Harley Street, og det var, at Traktaten skulde underskrives samme Aften Kl. 8. Jeg bevægede Monsieur Otto til at drikke et Glas Bourgogne, før han gik; thi jeg frygtede, at hans ængstelige Ansigt og rystende Hænder vilde vække den engelske Ministers Mistanke.

Naa, vi tog derhen sammen i en af Gesandtskabets Vogne omtrent Kl. halv otte. Monsieur Otto gik alene ind; men lidt efter, under Paaskud af at hente sin Mappe, kom han ud igen, rød i Hovedet af Glæde, og fortalte mig, at alt var vel.

„Han ved intet," hviskede han. „Aah, hvis bare den næste halve Time var overstaaet!"

„Giv mig et Tegn, naar det er i Orden," sagde jeg.

„Af hvad Grund?"

„Fordi, indtil da skal ingen Kurér komme til at afbryde Dem. Jeg giver Dem mit Ord. — Jeg, Alphonse Lacour."

Han greb min Haand og trykkede den.

„Jeg skal finde en Undskyldning til at flytte et af Lysene fra Bordet hen i Vinduet,“ sagde han og skyndte sig ind i Huset, medens jeg var ladt tilbage, ventende ved Vognen.

Altsaa, hvis vi blot kunde være sikre paa ikke at blive forstyrrede i den næste halve Time, vilde Dagen være vor. Jeg var knap begyndt at lægge mine Planer, før jeg saa et Par Vognlygter nærme sig hurtigt fra Oxford Street. Ah! hvis det nu skulde være Kuréren! Hvad skulde jeg saa gøre? Jeg var rede til at dræbe ham — ja, hellere dræbe ham, end at dette sidste Minut skulde ødelægge hele vort Arbejde. Tusinder dør for en ærefuld Krig, hvorfor skulde saa ikke en Kurér dø for en ærefuld Fred? Hvad gjorde det, selv om de slæbte mig til Skafottet? Jeg vilde have ofret mit Liv for Fædrelandet. Jeg havde en lille, krum, tyrkisk Dolk ved mit Bælte. Min Haand var paa Skæftet, da Vognen, som havde gjort mig angst, rolig raslede forbi mig.

Men maaske vilde der komme en anden. Jeg maatte være forberedt. Fremfor alt maatte jeg ikke kompromittere Gesandtskabet. Jeg bad vor Vogn køre lidt frem og lejede en almindelig Droske. Derpaa snakkede jeg med Kusken og gav ham en Sovereign. Han forstod, at det ikke var nogen almindelig Tjeneste, jeg ønskede.

„De skal faa en Sovereign til, hvis De gør, som jeg befaler,“ sagde jeg.

„Meget vel, Herre,“ sagde han, medens han vendte sine sløve Øjne mod mig uden Spor af Forbavselse eller Nysgerrighed.

„Naar jeg stiger ind i Deres Droske med en anden Herre, skal De køre frem og tilbage her i Harley Street og ikke tage imod Ordre fra andre end mig. Naar jeg staar ud, kører De den anden Herre til Watiers Klub i Brutton Street.“

„Meget vel, Herre,“ sagde han igen.

Saaledes stod jeg udenfor Lord Hawkesbury's Hus, og De kan forstaa, hvor ofte mine Øjne søgte op til Vinduet i Haab om at se Lyset flimre der. Fem Minutter gik, og fem til. Aah, hvor langsomt de sneg sig afsted! Det var en rigtig Oktoberaften, raa og kold, med en hvid Taage, der sænkede sig over de vaade, skinnende Brosten og fordunklede de matte Olielygter. Jeg kunde ikke se halvtredsindstyve Skridt for mig i nogen Retning; men mine Øren anstrengte sig for at høre Lyden af Hovslag eller Vognhjul. Harley Street er ikke nogen opmuntrende Gade, selv paa en Solskinsdag. Husene er massive og meget respektable, men der er ikke noget kvindeligt over dem. Man kan se, at det er et Sted, hvor kun Mænd bor. Men paa denne raakolde Aften, med Væde og Taage og med Angst i Hjertet, forekom det mig det tristeste og kedeligste Sted i hele den vide Verden. Jeg gik frem og tilbage, medens jeg klappede Hænderne sammen for at holde Varmen, stadig anstrengende mine Øren. Og pludselig, gennem den summende Støj fra Færdslen i Oxford Street, hørte jeg en Lyd, der skilte sig ud fra de andre, som blev højere og tydeligere for hvert Minut, indtil to gule Lys skinnede gennem Taagen, og en let Kabriolet svingede op foran Udenrigsministerens Dør. Den

var knap standset, før en ung Fyr sprang ud og skyndte sig hen til Trappen, mens Kusken vendte Hesten og kørte bort i Taagen.

Ah! naar det gælder, er det, at jeg er bedst, Monsieur. De, som kun ser mig, naar jeg drikker min Vin i Café de Provence, kan ikke forestille dem den Højde, jeg kan svinge mig til. I det Øjeblik, da jeg vidste, at Frugten af en ti Aars Krig stod paa Spil, var jeg vidunderlig. Det var det sidste franske Slag, og jeg General og Hær i ét.

„Min Herre," sagde jeg, medens jeg rørte ved hans Arm, „er De Kuréren til Lord Hawkesbury?"

„Ja," svarede han.

„Jeg har ventet paa Dem i en halv Time," sagde jeg. „De maa følge mig med det samme. Han er hos den franske Gesandt."

Jeg talte med saa stor Sikkerhed, at han ikke tøvede et Øjeblik. Da han steg ind i Drosken, og jeg fulgte ham, bankede mit Hjerte saa højt af Glæde, at jeg næppe kunde holde mig fra at raabe højt. Han var en underlig, lille Tingest, denne udenrigsministerielle Kurér, ikke stort større end Monsieur Otto, og jeg — Monsieur kan se paa mine Hænder nu og forestille sig, hvorledes de saa ud, da jeg var syvogtyve Aar gammel.

Naa, da jeg havde ham i min Droske, var Spørgsmaalet, hvad jeg skulde gøre med ham. Jeg ønskede ikke at gøre ham Fortræd, hvis jeg kunde undgaa det.

„Dette er en Sag, som haster," sagde han. „Jeg har en Depeche her, som skal afleveres med det samme."

Drosken rullede nu ned ad Harley Street, og som

jeg havde forlangt, vendte den og begyndte at køre tilbage igen.

„Hallo!“ raabte han. „Hvad er dette?“

„Hvilket?“ spurgte jeg.

„Vi kører tilbage. Hvor er Lord Hawkesbury?“

„Vi vil se ham om lidt.“

„Lad mig komme ud!“ raabte han. „Der er noget under dette. Kusk! Stands Vognen! Lad mig komme ud, siger jeg!“

Jeg puffede ham tilbage paa Sædet, da han prøvede paa at aabne Vogndøren. Han raabte om Hjælp. Jeg holdt min Haand over hans Mund. Han bed mig i den. Jeg greb hans Halstørklæde og bandt det over hans Mund. Han mumlede og rallede stadig væk, men Lyden blev overdøvet af Vognhjulenes Raslen. Vi kørte forbi Ministerens Hus nu, men der var intet Lys i Vinduet.

Kuréren sad stille en kort Tid, og jeg kunde se Glimtet fra hans Øjne, som han sad der og stirrede paa mig gennem Mørket. Han var halvt bevidstløs, tror jeg, af det Stød, jeg havde givet ham. Han sad vist og grundede paa, hvad han nu skulde gøre. Tilsidst fik han Tørklædet skubbet lidt til Side, saa han fik Munden tildels fri.

„De kan faa mit Uhr og mine Penge, hvis De vil lade mig gaa,“ sagde han.

„Min Herre,“ sagde jeg, „jeg er en ærlig Mand som De selv.“

„Hvem er De da?“

„Mit Navn er uden Betydning.“

„Hvad ønsker De af mig?“

„Det er et Væddemaal.“

„Et Væddemaal? Hvad mener De? Forstaar De ikke, at jeg er i Regeringens Tjeneste, og at De vil komme i Fængsel for dette?“

„Det er netop Væddemaalet. Det er det grinagtige ved det,“ sagde jeg.

„De vil næppe finde det saa morsomt, naar De er færdig,“ raable han. „Hvad drejer da dette sindssyge Væddemaal sig om?“

„Jeg har væddet,“ sagde jeg, „at jeg vilde foredrage et Kapitel af Koranen for den første Mand, jeg mødte i Gaden.“

Jeg ved ikke, hvad der fik mig til at tænke paa dette; maaske var det, fordi jeg altid havde min Oversættelse i Hovedet. Han greb efter Dørhaandtaget, og jeg maatte igen puffe ham tilbage paa Sædet.

„Hvor længe vil det vare?“ stønnede han.

„Det kommer an paa Kapitlet,“ svarede jeg.

„Et kort et da, og lad mig saa gaa!“

„Men er det ærligt?“ begyndte jeg. „Naar jeg sagde et Kapitel, mener jeg ikke det korteste Kapitel, men snarere et af Gennemsnitslængde.“

„Hjælp! Hjælp!“ skreg han, og jeg var igen nødt til at bruge hans Halstørklæde.

„Vær lidt taalmodig,“ sagde jeg, „og det vil være overstaaet. Jeg kunde have Lyst til at foredrage det Kapitel, som kan have størst Interesse for Dem. De maa indrømme, at jeg forsøger at gøre det saa behageligt for Dem som muligt?“

Han gjorde Munden fri igen.

„Hurtig da, hurtig!“ jamrede han.

„Kapitlet om Kamelen?“ foreslog jeg.

„Ja, ja!“

„Eller den hurtige Hingst?“

„Ja, ja, men begynd bare.“

Vi kørte forbi Vinduet, men der var intet Lys. Jeg satte mig tilrette for at foredrage Kapitlet om Hingsten. Maaske kender De ikke Deres Koran videre godt, Monsieur? Men jeg kendte den den Gang, som jeg nu kender den udenad.

Stilen er en Smule irriterende, naar man har Hastværk, men hvad kan man vente andet? Østens Folk har aldrig Hastværk, og den blev skrevet for dem. Jeg foredrog det hele med den Værdighed og Alvor, som en hellig Bog kræver, og den unge Englænder jamrede og vred sig.

„Da Hestene, som stod paa tre Ben og støttede det fjerde mod Jorden, var samlede foran ham om Aftenen, sagde han: „Jeg har givet hen til Elskoven af de jordiske Goder, istedetfor at huske paa de himmelske Goder, og jeg har spildt Tiden med at betragte disse Heste. Bring Hestene tilbage til mig.“ Og da de blev bragt til ham, begyndte han at afskære deres Ben — og“ —

I dette Øjeblik sprang den unge Englænder ind paa mig. Min Gud! hvor lidt jeg kan huske, hvad der foregik i de næste Minutter! Han var en Bokser, den lille Splejs, og han havde Øvelse i at slaa. Jeg prøvede paa at holde hans Hænder — Klask, fik jeg en

i Næsen og en i Øjet. Jeg dukkede Hovedet og stangede ud efter ham. Klask, klask, han slog opefter. Men ah! Jeg var for meget for ham. Jeg kastede mig over ham, og han kunde ikke staa sig for min Vægt. Han faldt fladt ned paa Sædet, og jeg satte mig ovenpaa ham med en saadan Kraft, at Vejret gik fra ham som paa en sprengt Bælg.

Derpaa søgte jeg efter noget at binde ham med. Jeg tog mine Snørebaand af Skoene, og med det ene bandt jeg hans Haandled, og med det andet hans Ankler. Saa surrede jeg Tørklædet om hans Mund igen, saa han kunde ligge og stirre paa mig. Da jeg havde gjort alt det, og havde standset Blodet fra min egen Næse, saa jeg ud af Drosken, og aah, Monsieur, det første, der fangede mit Øje, var Lyset, — det kære, lille Lys, — der flimrede i Ministerens Vindue. Med disse mine Hænder havde jeg alene forhindret en Hærs Kapitulation og Tabet af en Provins. Ja, Monsieur, den Skade, som Abercrombie med 5000 Mand havde forvoldt paa Bredden ved Abukir, genoprettede jeg ene Mand i en Droske i Harley Street.

Naa, jeg havde ingen Tid at spilde, for Monsieur Otto kunde komme, hvad Øjeblik det skulde være. Jeg raabte til Kusken, gav ham den lovede Sovereign og lod ham køre til Wotiers. Jeg for mit Vedkommende sprang ind i Gesandtskabets Vogn, og et Øjeblik efter blev Ministerens Dør aabnet. Han havde selv fulgt Monsieur Otto ned, og saa fordybet var han i Samtalen, at han gik barhovedet med ud til Vognen. Medens han stod der ved den aabne Dør hørtes der Vognrummel,

og en Mand kom styrtende hen ad Fortovet. „En Depeche af stor Vigtighed til Lord Hawkesbury!“ raabte han.

„Jeg kunde se, at det ikke var min Kurér, men en anden. Lord Hawkesbury greb Papiret og læste det ved Skæret af Vognlygten. Hans Ansigt, Monsieur, var saa hvidt som denne Tallerken, før han var færdig.

„Monsieur Otto,“ raabte han, „vi har underskrevet Traktaten under falske Forudsætninger. Ægypten er i vore Hænder.“

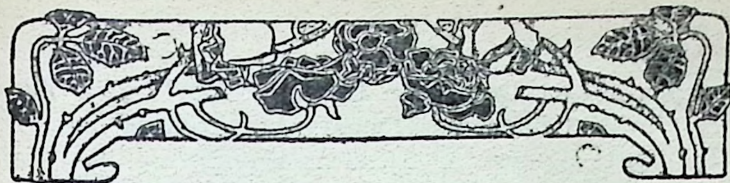
„Hvad siger De!“ raabte Monsieur Otto. „Det er umuligt!“

„Det er rigtig nok. Abercrombie fik det forrige Maaned.“

„I saa Fald,“ sagde Monsieur Otto, „er det meget heldigt, at Traktaten er underskrevet.“

„Meget heldigt for Dem, min Herre,“ svarede Lord Hawkesbury, medens han vendte sig om og gik ind i Huset.

Næste Dag, Monsieur, var alle Bow Street Opdagerne ude efter mig, men de kunde ikke løbe over Havet, og Alphonse Lacour modtog Lykonskninger fra Monsieur Talleyrand og Første- Konsulen, længe før hans Forfølgere havde naaet Dover.“

CONAN DOYLE

Den falske Munk.

Massena var en mager, sur lille Fyr, og efter sit Jagt-Uheld havde han kun et Øje; men naar det stirrede ud over en Slagmark, var der ikke meget, der undgik det.

Jeg havde altid været en af hans Yndlinge, og der var ikke nogen Officer i hele Hæren, som han estimerede højere end mig. Det var det bedste ved at tjene under disse gode, gamle Generaler, at de forstod at finde og at fremhæve den virkelige flinke Soldat.

Det var derfor med Fornøjelse, at jeg efterkom hans Ordre til at indfinde mig hos ham i hans Telt.

„God Dag, Oberst Gerard."

„God Dag, Marchal."

„Hvordan befinder tredie Husarregiment sig?"

„Syv Hundrede uforlignelige Mænd paa syv Hundrede glimrende Heste."

„Og Deres Saar — er de lægte "

„Mine Saar læges aldrig, Marchal," svarede jeg.

„Og hvorfor?"

„Fordi jeg altid har friske."

„Saa stikker De næsten General Rapp," sagde han med Ansigtet i Tusinde Smaarynker, medens han lo. „Han fik to og tyve af Fjendens Kugler, og lige saa mange af Fjendens Knivstik og Sabelhug. Da jeg vidste, at De var saaret, har jeg sparet Dem i den senere Tid."

„Hvad der har saaret mig allermest."

„Snik, Snak! Efter at Englænderne er sluppet om bag de forbandede Torres Vedas Høje, har der ikke været meget for os at gøre. De er ikke gaaet Glip af meget ved Deres Fangenskab i Dartmoor. Men nu skal vi til at røre os igen."

„Fremad?"

„Nej, tilbage. Ja, hvad skal man gøre. Jeg har allerede mistet General Sct. Croix og flere Folk, end jeg kan erstatte. Og der er ikke et Pund Mel eller en Kande Vin tilbage her i Santarem. Nej, vi maa trække os tilbage."

„Men, der er Mel og Vin i Lissabon," indvendte jeg.

„Vrøvl! De snakker, som om en Armé kunde saadan rykke ind og rykke ud, uden at en Kat gøede af det. Hvis Soult var her med tredive Tusinde Mand, ja, — men han kommer ikke. Naar jeg imidlertid sendte Bud efter Dem, saa er det for at overdrage Dem Udførelsen af en ejendommelig og vigtig Ekspedition."

Jeg spidsede Øren, kan I tænke jer, Massena bredte et stort Kort ud paa Bordet og pegede med sin lille, behaarede Haand.

„Dette er Santarem."

Jeg nikkede.

„Og her, fem og tyve Mil imod Øst, har vi Almeixal med dets enorme Abbedi.“

Jeg nikkede igen og begreb ikke, hvad Meningen var med dette.

„Har De hørt Tale om Marchal Millefleurs “ spurgte Massena.

„Jeg har tjent under alle vore Marchaller, men der er ingen af det Navn.“

„Det er kun et Øgenavn, som Soldaterne har givet ham,“ sagde Massena. „Hvis De ikke havde været borte fra os i nogle Maaneder, vilde jeg sikkert ikke behøve at fortælle Dem om ham. Han er Englænder, og en Mand af god Herkomst. Det er hans Væsen, der har forskaffet ham hans Tilnavn. Jeg ønsker, at De skal gaa til denne høflige Englænder i Almeixal.“

„Javel, Marchal.“

„Og klynge ham op i det nærmeste Træ.“

„Skal ske, Marchal.“

Jeg slog Hælene sammen og gjorde rask omkring, men Massena stoppede mig i Farten.

„Et Øjeblik, Oberst,“ sagde han; „det er bedst, De hører, hvordan Sagerne staa, inden De gaar. De maa nemlig vide, at denne Marchal Millefleurs, hvis virkelige Navn er Alexis Morgan, er en usædvanlig snedig og tapper Mand. Han var Officer i den engelske Garde, men maatte tage sin Afsked, da man greb ham i at snyde i Kortspil. Han fik nu samlet en Slump engelske Desertører om sig og holdt til i Bjergene. Franske Kæltringer og portugisiske Røvere sluttede sig til hans

Bande, saa han efterhaanden blev Anfører for henimod fem Hundrede Mand. Med denne Styrke indtog han Almeixal-Abbedi, drev Munkene ud, befæstede Klostret og plyndrede Landet rundt om.“

„Hvorfor det er paa høje Tid, at han bliver hængt,“ bemærkede jeg, og vendte mig atter om mod Udgangen.

„Vent lidt endnu,“ raabte Marchallen smilende over min Utaalmodighed. „Det værste er tilbage. Endnu forrige Uge blev Enkegrevinden af La Ronda, den rigeste Dame i Spanien, bortført af disse Banditter, da hun rejste fra Kong Josephs Hof for at besøge sin Sønnesøn. Hun er nu Fange i Abbediet og er kun beskyttet ved sin — — —“

„Sit Bedstemoderskab,“ henkastede jeg.

„Sin Evne til at betale Løsepenge,“ sagde Massena. „De har altsaa tre Opgaver: at straffe denne Skurk, at frelse den ulykkelige Dame, og om muligt at oprive denne Røverrede. De vil se et Bevis paa den Tillid, jeg nærer til Dem, naar jeg siger Dem, at jeg kun kan undvære en halv Eskadron, hvormed De maa udrette alt dette.“

Død og Pine, jeg kunde næppe tro mine egne Øren! Jeg havde da tænkt mig, at jeg mindst maatte have hele mit Regiment.

„Jeg vilde have givet Dem mere,“ fortsatte han, „men jeg begynder mit Tilbagetog i Dag, og Wellingtons Styrke er saa stor, at hver Mand bliver af Betydning for mig. De maa altsaa se at klare Dem og melde

Dem hos mig i Abratas, ikke senere end i Morgen Aften."

Det var meget smigrende, at han vurderede mine Evner saa højt, men det var tillige temmelig ængstedligt. Jeg skulde frelse en gammel Dame, hænge en Englænder og gøre det af med en Bande paa fem Hundrede Banditter — alt sammen med kun halvtredsindstyve Mand. Men de halvtredsindstyve Mand var rigtignok af Conflans Husarer, og de havde en Etienne Gerard til at anføre dem. Da jeg kom ud i den varme portugisiske Solskin, havde jeg allerede vundet min Tillid tilbage, og jeg tænkte saa smaat paa, om ikke den Medalje, som jeg saa ofte havde fortjent, skulde ligge og vente paa mig i Almeixal.

I kan stole paa, at jeg ikke tog mine halvtredsindstyve Mand paa Slump. De var alle gamle Soldater fra den tyske Kampagne, nogle af dem med tre Snore, og de fleste med to, og Oudet og Papillette var to af de bedste Underofficerer i Regimentet. Da de holdt parate, alle i sølvgraat og paa kastaniebrune Heste, med deres Leopardskinds-Skabrakker, og jeg saa paa de vejrbidte Ansigter med de store Moustacher, kunde jeg ikke andet end at føle mit Hjerte svulme af Stolthed og Tillid. Og, mellem os sagt, er jeg ikke i Tvivl om, at det netop er den samme Følelse, som de opfyldtes af ved Synet af deres Oberst paa sin store, sorte Stridshest, der red i Spidsen for dem.

Da vi kom ud af Lejren og over Tagus, saa jeg tilbage fra Højderne over Santarem. Der var de mørke Linier

af Massenas Armé opstillet til Tilbagetoget; imod Syd saa jeg de spredte røde Grupper af de engelske Forposter, og imod Vest laa en Bue af blaat Hav, plettet med de engelske Skibes hvide Sejl.

Solen var begyndt at synke, da vi naaede en Dal, bar i Bunden, men med uhyre Egetræer op ad Skraaningerne. Vi kunde nu ikke være langt fra Almeixal, hvorfor jeg fandt det raadeligst at ride op i Skjul af det tætte Løvværk. Vi red altsaa i spredt Orden mellem de tykke Stammer, da en af mine Flankører kom galopperende hen til mig.

„Der er Englændere nede i Dalen, Oberst!“ meldte han.

„Kavalleri eller Infanteri?“

„Dragoner, Oberst. Jeg saa et Glimt af deres Hjelme og hørte en Hests Vrinsken.“

Jeg holdt mine Folk an og skyndte mig ind i Skovbrynet.

Der var ingen Tvivl mulig; en Trop engelske Kavalleri red i samme Retning som vi. Da de kom frem gennem en smal Aabning, saa jeg hele Styrken, der maatte være omtrent den samme, som min egen — en halv Eskadron. Som jeg nu holdt der og tænkte over, hvor fristende en Fægtning med disse Rødfrakker kunde være, fik pludselig deres Anfører Øje paa mig og gav et Raab fra sig, der kaldte hans Folk til.

Jeg for min Del lod straks mine Husarer formere en dobbelt Linie, og der holdt vi nu lige overfor hinanden, Englændere og Franskmænd, kun adskilt af tre Hundrede Alen Græsslette. De førte sig godt, disse rødfrak-

kede Tropper med deres Sølvhjelme, med de høje, hvide Fjerbuske og deres lange, blinkende Sabler, og paa den anden Side er jeg vis paa, at de maatte indrømme, at de aldrig havde set elegantere Rytteri end de halvtredsindstyve Conflanske Husarer.

Vel, Proppen havde knaldet, og Glassene var parat, da den engelske Officer pludselig hævede sin Sabel som til en Udfordring mod mig og red hen over Sletten. Død og Pine, hvor det tog sig ud! Jeg kunde have holdt stille der blot for at iagttage ham, som han kom sprængende med uforlignelig skødesløs Elegance, Sablen sænket til Hestens Skulder, Hovedet kastet tilbage, Hjelmens hvide Fjerbusk flagrende — Ungdom, Styrke og Mod — med den violette Aftenhimmel foroven og Egetræerne bagved. Men det passede sig ikke for Etienne Gerard at holde sig tilbage; min gamle Hest, Rataplan, kendte mig saa godt, at den allerede havde startet, endnu før jeg gav den det første Ryk i Bidselet.

Der er to Ting i denne Verden, som jeg er meget langsom til at glemme: en smuk Kvindes Ansigt, og en fin Hests Ben. Altsaa, da vi nu nærmede os hinanden, blev jeg ved at sige til mig selv: „Hvor har du set de store Skuldre? „Hvor har du set det elegante Fodskifte før?" Saa gik det pludselig op for mig, da jeg saa op i de forsorne Øjne og det udfordrende Smil, hvem skulde jeg vel genkende andre end den Mand, som havde frelst mig fra Røverne og spillet med mig om min Frihed — ham, hvis korrekte Titel var: Milor the Hon. Sir Russel Bart!

„Bart!". raabte jeg.

Han havde hævet Armen til Hug og blottet tre Fjerdedele af sit Legeme for mig, for han havde ikke meget Begreb om at bruge en Sabel.

„Hallo!“ sagde han, „det er jo Gerard!“

Man skulde af hans Maade at være paa have troet, at dette var et aftalt Møde. Jeg for min Del vilde have omfavnet ham, hvis han blot var kommet mig saa meget som en Tomme i Møde.

„Jeg tænkte mig, at vi skulde have Sport,“ sagde han, og saa viser det sig at være Dem.“

Jeg fandt hans Skuffelse noget irriterende. I Stedet for at blive glad over at have mødt en Ven, beklagede han at gaa Glip af en Fjende.

„Det skulde have været mig en Glæde at skaffe Dem den ønskede „Sport“, min kære Bart,“ sagde jeg. „Men jeg vil virkelig ikke drage mit Sværd imod en Mand, som har frelst mit Liv.“

„Aa, lige meget med det; De gør for meget Væsen af den Bagatel.“

„Min Moders højeste Ønske er at omfavne Dem. — Hvis De nogen Sinde kommer til Gascogne — —“

„Lord Wellington drager dertil med 60,000 Mand.“

„Saa har dg i det mindste en af dem en Chance for at komme derfra igen,“ svarede jeg leende. „Stik imidlertid Deres Sabel i Skeden.“

„De er en flink Fyr, Gerard,“ sagde han og klappede mig paa Skulderen. „Jeg vilde ønske, at De var bleven født paa den rigtige Side af Kanalen.“

„Det er jeg,“ svarede jeg.

„Stakkels Djævel,“ udbrød han med saa alvorlig

Medlidenhed, at jeg atter kom til at le. „Men lige meget med det; vi blev ikke sendt af Sted for at holde picnic — ingen af os.“

„Men hvad vil De da?“

„Well, De husker jo nok, at vi havde en lille Diskussion om vore Dragoner og Husarer. Nu har jeg halvtreds af sekstende, og De har lige saa mange flinke Gutter derhenne, der ser ud, som de hoppede i Sadlerne af Utaalmodighed. Hvis De og jeg holdt os ved de højre Fløje, kunde vi ikke komme til at spolere hinandens Skønhed — uagtet en lille Aareladning kun er gavnlig som Operation i dette Klima.“

Der syntes at være en hel Del Mening i, hvad han sagde. I Øjeblikket havde jeg ikke en Tanke til overs for Millefleurs, Grevinden af La Ronda og Almeixal Abbedi; jeg tænkte kun paa det heldige Møde og den smukke Fægtning, vi skulde faa.

„Godt, Bart,“ sagde jeg; „vi har set Fronten af Deres Dragoner. Nu skal vi ogsaa faa Lejlighed til at se dem bagfra.“

„Skal vi vædde “ spurgte han.

„Indsatsen er intet mindre end Conflans Husarers Ære,“ svarede jeg.

„Well, kom an!“ raabte han. „Hvis vi gør det af med jer — all right; hvis I slaar os — saa meget bedre for Marchal Millefleurs.“

Ved disse sidste Ord maatte jeg stirre paa ham, helt stum af Forbavselse.

Hvorfor for Marchal Millefleurs?“ spurgte jeg.

„Det er Øgenavnet paa en Slubbert, som holder til

paa disse Kanter. Vi er sendt ud af Lord Wellington for at besørge ham forsvarligt hængt."

„Det var som Pokkers!" udbrød jeg. „Massena har sendt os ud i akkurat det samme Ærinde."

Vi brast begge i Latter ved denne Opdagelse.

„Vi er allierede!" raabte han.

„For en Dag."

„Vi maa forene vore Styrker."

„Selvfølgelig."

Og saaledes maatte vi, i Stedet for at slaas, vende vore Halveskadroner og fortsætte Marchen igennem Dalen sammen, Hjelme og Chakoer fredeligt Side om Side. Men Folkene fikserede hinanden oppe fra og ned efter som gamle Kamphaner, der har lært at respektere hinandens Næb og Kløer. De var Vanemennesker, forstaar I nok, som ikke saadan paa en Studs kunde forandre hele deres Synsmaade. Hvad Bart og mig angaar, saa red vi i Spidsen og passiarede om alt, hvad der var hændet os, siden vi fik det famøse Spil Ecarté, som jeg har fortalt jer om.

Ved Enden af Dalen laa en Høj, hvorfra vi i omtrent tre Mils Afstand saa en spredt, graa Landsby med en enkelt, enorm Bygning paa Toppen af en Klippe, som skød i Vejret.

Vi kunde ikke være i Tvivl om, at det var Abbediet, og det var først nu, at vi tilfulde forstod, hvilken Opgave det var, vi skulde løse. Det var en veritabel Fæstning, og det var aabenbart, at der ikke burde være sendt Kavalleri ud i et saadant Ærinde.

„Det kommer imidlertid ikke os ved," bemærkede

Bart; „det maa Wellington og Massena afgøre indbyrdes."

„Mod!" sagde jeg. „Piré indtog Leipzig med halvtredsindstyve Husarer."

„Havde det været Dragoner," svarede Bart leende, „kunde han have erobret Berlin. Men De er den ældste, giv De os et godt Raad og lad os høre, hvordan den Nød skal knækkes."

„Ja," sagde jeg, „hvad vi saa gør, maa det gøres snart, for jeg har Ordre til at være paa Vej til Abrantes i Morgen Aften. Men vi maa først skaffe os nogle Oplysninger, og her har vi nogle, som maaske kan give os dem."

Der laa et lavt, hvidkantet Hus ved Vejsiden, som efter Skiltet over Døren at dømme maatte være en Kro. Der hang en Lygte i Porten, og ved dens Skin saa vi to Mænd, den ene i en Capucinermunks brune Kofte, og den anden med et hvidt Forklæde paa, der betegnede ham som Værten. De snakkede saa ivrigt sammen, at vi var bagpaa dem, før de havde lagt Mærke til os. Værten vendte sig til Flugt, men en af Englænderne greb ham ved Haaret og holdt ham tilbage.

„For Guds Barmhjertigheds Skyld, skaan mig," bad han. „Mit Hus er blevet ransaget af Englænderne og tømt af Franskmændene, og jeg selv er blevet flaaet af Røverne. Jeg sværger ved Guds Moder, at jeg hverken har Penge eller Fødevarer i Kroen; den gode Fader Abbed, som selv staar og sulter ved min Dør, vil bevidne, at jeg taler sandt."

„Sandelig," sagde Munken paa godt Fransk, „hvad

denne værdige Mand siger, er ganske sandt. Han er et af de mange Ofre for disse grusomme Krige, skønt hans Tab kun er saare ringe, sammenlignet med mit. Slip ham blot," tilføjede han paa Engelsk, vendt mod Tropperne, „han er altfor svag til at flygte, selv om han ville."

Ved Lygtens Skin saa jeg, at denne Munk var en prægtig Mand, mørk og skægget, med en Høgs Øjne og saa høj, at hans Hætte naaede op til Rataplans Øren. Han saa ud, som om han havde gaaet meget igennem, men han førte sig som en Konge, og vi kunde gøre os et Begreb om hans Kundskaber, da vi hørte ham tiltale os i vore respektive Sprog saa flydende, som om de begge var hans Modersmaal.

„De har intet at frygte," sagde jeg til Kroværten. „Hvad Dem angaar, værdige Fader, er De vistnok netop den Mand, der kan give os de Oplysninger, som vi behøver."

„Alt, hvad jeg véd, skal jeg sige Dem, min Søn," svarede han alvorligt.

„Vi ønsker Deres Raad med Hensyn til dette Klosters svage Punkt, og Oplysning angaaende Slynglerne deroppe."

Han mumlede et eller andet, som jeg antog for Latin, med foldede Hænder og opløftede Øjne. „De Retfærdiges Bønner bliver hørte," sagde han, „og dog havde jeg ikke turdet haabe, at mine saa snart skulde blive opfyldte. I mig ser De den ulykkelige Abbed af Almeixal, som er bleven kastet ud af dette sammenløbne Pak med dets samvittighedsløse Anfører. O! at tænke

paa, hvad jeg har mistet!" Hans Stemme svigtede ham, og der hang tunge Taarer ved hans Øjenlaag.

„Tab ikke Modet," sagde Bart. „Jeg tør holde ni mod fire paa, at De har faaet alt tilbage inden i Morgen Aften."

„Det er ikke paa mit eget Velfærd, at jeg tænker," sagde han, „ikke en Gang paa min stakkels adsplittede Flok. Men det er paa de hellige Relikvier, som vi maatte efterlade i disse Røveres profane Hænder."

„Det er ikke en Gang til at faa et Væddemaal om, at de Fyre aldrig har brudt deres Hoveder angaaende det Kram," sagde Bart beroligende. „Men vis os blot Vej ind gennem Porten, saa skal vi snart faa ryddet Reden til Dem."

Abbeden gjorde i faa Ord Rede for, hvad vi vilde vide; men alt, hvad han sagde, gjorde blot vor Opgave endnu vanskeligere. Murene var fyrretyve Fod høje, de lavere siddende Vinduer var barrikaderede, og der var Skydehuller i hele Facaden. Der herskede militær Disciplin, og deres Skildvagter var saa talrige, at vi ikke turde haabe paa at overraske dem. Jeg trak Øjenbrynene op, og Bart begyndte at fløjte.

„Jeg er en Fredens Mand," sagde Abbeden, „men jeg kunde maaske alligevel give Dem et Fingerpeg. Jeg kender disse formastelige og deres Sædvaner, som ingen anden, siden jeg har boet en hel Maaned paa dette forhadte Sted og i mit Hjertes Vaande stirret op imod det gamle Kloster, der før var mit. Jeg vil nu sige Dem, hvad jeg selv vilde gøre, hvis jeg var i Deres Sted."

„Ja, sig os det, Fader," bad vi begge i Munden paa hinanden.

„De maa nu vide, at Klynger af bevæbnede Desertører, baade franske og engelske, stadig kommer ind i Klostret. Hvad forhindrer nu Dem eller Deres Mænd i at foregive at være en saadan Flok og saaledes slippe indenfor Murene?"

Jeg blev slaaet af Planens Simpelhed og omfavnede den gode Abbed.

Bart derimod havde nogle Indvendinger at gøre.

„Det kan nu være meget godt," sagde han, „men hvis nu disse Fyre er saa drevne, som De siger, er det ikke meget rimeligt at antage, at de optager et halvt hundrede bevæbnede Fremmede, saadan uden videre. Efter alt, hvad jeg har hørt om denne Morgan eller Millefleurs, eller hvad Pokker Slyngelen hedder, tiltror jeg ham dog mere Forsigtighed end som saa."

„Naa, ja," svarede jeg, „lad os saa sende Halvdelen af vore Folk derind, og lad dem ved Daggry aabne Porten for de andre halvtreds, som venter udenfor."

Vi diskuterede Sagen vidt og bredt og med megen Indsigt og Forsigtighed. Havde det været selve Massena og Wellington i Stedet for to unge Officerer, kunde de ikke have afvejet Mulighederne for og imod med mere Skarpsindighed. Til sidst blev mit Forslag, som det var at vente, antaget. Bart skulde se at slippe ind i Klosteret med samt sine halvtredsindstyve Mand under Foregivende af, at de var Desertører, og tidlig den næste Morgen skulde de saa liste sig til at aabne Porten for os andre. Abbeden var ganske vist stadig af den Forme-

ning, at det var farligt for os at dele vor Styrke, men vi kunde ikke tillægge den, i Militæranliggender saa uerfarne, hellige Faders Dom, nogen særlig Betydning.

For at Englændernes flunkende nye Uniformer ikke skulde vække Røvernes Mistænksomhed, blev disse molesterede og tilsølede, og Bart rev sine Destinktioner og Silkerabatter af, for at han kunde gaa for at være en almindelig Menig. Min Sergent, Papilette, med to Mand, fulgte Englænderne i nogen Afstand og vendte en halv Times Tid senere tilbage og meldte, at de efter nogen Parlamenteren var blevne indladte i Abbediet.

Saavidt var altsaa alt gaaet godt. Det var en skyet Nat med en stadig fin Støvregn, saa at der ikke var nogen Sandsynlighed for, at vi skulde blive opdagede. Mine Vedetter blev opstillede to Hundrede Alen i hver Retning for at forebygge, at vi blev overraskede, eller at en eller anden forbipasserende Bonde skulde bringe Melding om vor Nærværelse op til Klosteret. Oudet og Papillette skulde tage hver sin Vagt, medens jeg selv kastede mig paa min Seng, som Kromanden havde anvist mig, og faldt snart i en drømmende Søvn.

I har sikkert, mine Venner, hørt mig omtale — baade af mine Venner og Beundrere og af gamle Officerer, som har gjort de berømte Felttog sammen med mig — som den ideale Soldat. Det kunde lyde som simpelt Praleri, naar jeg sagde, at der ikke fandtes en taprere Mand i hele Hæren end Etienne Gerard. Men Kendsgerninger er Kendsgerninger, og Praleri ligger mig lige saa fjernt som Kujoneri. Men der er andre Egenskaber foruden Mod, som er nødvendig for en Soldat, og en af dem er,

at han maa sove let. Denne Gave ejede jeg ikke, og det var det, som blev min Ulykke hin Nat.

Det maa have været omkring Klokken to om Natten, da jeg pludselig vaagnede med en Folelse, som om jeg skulde kvæles. Jeg forsøgt at raabe, men der var noget, der forhindrede mig i at give en Lyd fra mig. Jeg strittede for at komme op, men kunde ikke røre et Lem. Jeg var snøret fast om Anklerne, snøret om Knæene og snøret om Armene. Kun mine Øjne kunde jeg bevæge, og der ved Fodenden af min Seng, hvem skulde jeg der faa Øje paa andre end Abbeden og Kromanden!

Den sidstes tykke Ansigt havde, da jeg saa det Aftenen i Forvejen, kun syntes mig at udtrykke Dumhed og Frygt. Men, som Skinnet fra Lygten i Loftet nu faldt paa det, talte hvert Træk tydeligt om dyrisk Brutalitet og Falskhed. I Haanden holdt han en lang, mørkfarvet Kniv. Abbeden derimod saa lige saa blid og forekommende ud som altid. Han havde imidlertid slaaet sin Capucinerkappe tilbage, og under den kom en sort Snorefrakke af den Slags, som jeg havde set de engelske Officerer bruge, til Syne. Da vore Øjne mødtes, lænede han sig frem over Sengens Fodstykke og lo stille.

„De vil, haaber jeg, sikkert undskylde min Munterhed, min kære Oberst Gerard,“ sagde han. „Sagen er, at Udtrykket i Deres Ansigt, da De forstod Situationen, var af ikke ringe komisk Virkning. Jeg tvivler ikke paa, at De er en udmærket Soldat, men jeg tror dog næppe, De er udrustet til at prøve Fiffighed med Marchal Millefleurs, som de Herrer har været saa venlig at benævne mig. De synes at have tiltroet mig forbavsende liden In-

telligens, hvilket beviser, — om jeg tør tillade mig at sige det — en vis Mangel paa Aandsevner hos Dem selv. Sandelig, med min tykhovede Landsmand, den engelske Løjtnant, som eneste Undtagelse, har jeg aldrig truffet et Menneske, der var mindre kompetent til at gennemføre en saadan Sendelse, som den, der er bleven Dem betroet.“

I kan tænke jer, hvad jeg følte, og hvorledes jeg saa ud, medens jeg maatte høre paa denne uforskammede Spot, som blev afleveret med den smilende Høflighed, som havde skaffet Slyngelen hans Tilnavn. Jeg kunde intet sige, men de maa have kunnet læse min Trusel i mit Blik, for den Bandit, som havde spllet Kroværtens Rolle, hviskede noget til sin Kammerat.

„Nej, nej, min kære Chenier, han vil være overvejende meget mere værd i Live,“ sagde den falske Munk. „Apropos, Oberst, det var heldigt for Dem, at De sov saa trygt, for min Ven her, som er lidt rude i sine Manerer, vilde sikkert have skaaret Halsen over paa Dem, hvis De havde gjort Anskrig. Jeg vil anbefale Dem at bevare hans Velvilie, for Sergent Chenier fra 7. kejserlige lette Infanteri er en langt farligere Person end Kaptejn Alexis Morgan af den engelske Fodgarde.“

„Det kan maaske more Dem at erfare,“ fortsatte Marchallen, „at begge Ekspeditionerne blev iagttaget, lige fra de forlod de respektive Lejre. Jeg tror, De vil indrømme, at baade Chenier og jeg spillede vore Roller med nogen dramatisk Evne. Vi havde truffet alle Forberedelser til Deres Modtagelse i Abbediet og havde rigtignok haabet at optage hele Eskadronen i Stedet for

den halve. Da Portene lukkede sig bag vore Gæster, befandt de sig i en hyggelig lille Gaard, uden noget som helst Tilflugtssted, og behersket af Geværild fra et Hundrede Vinduer. Om de nu har foretrukket at overgive sig, fremfor at blive skudt, ved jeg naturligvis ikke, men da de vel nærer nogen Interesse for Deres allieredes Skæbne, har jeg tænkt at indbyde Dem til at følge med og undersøge Forholdene selv. Jeg antager, at jeg kan love Dem, at De vil finde Deres Ven og Aandsbeslægtede ventende paa Dem der med et Ansigt saa langt som Deres eget.

Saa begyndte de to Slyngler at hviske sammen, debatterende, efter hvad jeg kunde forstaa, hvilken Vej, de skulde vælge, for at undgaa mine Vedetter.

„Jeg vil blot forvisse mig om, at Bagvejen er klar,“ sagde Marchallen endelig. „De bliver her, min gode Chenier, og hvis Fangen bliver Dem for besværlig, saa véd De, hvad De har at gøre.“

Saa var jeg da ene med denne morderiske Overløber. Han sad stadig ved Fodenden og hvæssede sin Kniv paa sine Støvlesaaler i Lyset af den rygende lille Oliélampe. Hvad mig angaar, undrer jeg mig blot over, at jeg ikke blev gal af Harme og Selvbeherskelse, som jeg laa der, hjælpeløs paa Lejet, ude af Stand til at røre en Finger og med Bevidstheden om, at mine halvtredsindstyve flinke Gutter var mig saa nær, uden at jeg dog kunde tilkalde dem. Jeg laa og prøvede paa at skyde Baandene af mine Hænder, da jeg hørte Skridt, der nærmede sig i Gangen. Hvilken Beslutning vilde Skurken nu forkynde? Hvis han havde fundet, at det var umuligt

at bortføre mig, vilde han formodentlig myrde mig her, hvor jeg laa. Jeg var næsten bleven ligegyldig for, hvad der skulde vederfares mig, og længtes kun efter, at noget skulde ske.

Døren gik op, — og forestil jer mine Følelser, da jeg i Stedet for den fordømte Capuciniers lange, formummede Skikkelse, saa en graa Pelisse og et Par uhyre Moustacher — kort sagt, Papillette.

Han forstod øjeblikkelig Situationen.

„Forbandede Hund af en Forræder!“ raabte han, og ud fløj hans lange Sabel. Chenier sprang frem imod ham, men i det samme betænkte han sig, vendte om og stødte med sin Kniv efter mit Hjerte. Men jeg havde skubbet mig over imod Væggen, saa at hans Kniv kun skrabede min Side, inden den gik ind i Sengens Tæpper og Madrats. I samme Nu hørte jeg Dumpet af et tungt Fald, og derpaa, næsten samtidig, faldt et andet Legeme — noget lettere, men haardere, paa Gulvet og rullede ind under Sengen. Jeg vil ikke fremkalde Rædsel ved at berette uhyggelige Enkeltheder, mine Venner. Det kan være nok at sige, at Papillette var en af de stærkeste Huggere i Regimentet, og at hans Sabel var tung og skarp.

Det første, jeg gjorde, da mine Baand var blevne skaaret over, var at omfavne min Redningsmand. Han fortalte mig saa, at han lige var blevet afløst af Oudet og var kommen for at aflægge Rapport. Han havde ikke set noget til Abbeden, og jeg skulde lige til at skynde mig ud for at lade Folkene danne Cordon og forhindre

hans Flugt, da jeg hørte langsomme Skridt nærme sig Døren.

„Dræb ham ikke,“ fik jeg hvisket, og saa aabnedes Døren. Den brune Kutte var næppe over Tærskelen, før vi begge faldt over ham, som to Ulve over en Buk. Han kæmpede som en Tiger og med en saa forbløffende Styrke, at han nær var sluppen os af Hænde. Tre Gange kom han paa Benene, og tre Gange fik vi ham atter væltet, før Papillette lod ham føle, at hans Sabel havde en skarp Spids. Saa forstod han, at Spillet var tabt og laa stille, medens jeg bandt ham med selve de Baand, som han havde snæret i mine egne Lemmer.

„Spillet har vendt sig, min fine Ven,“ sagde jeg, „og De vil bemærke, at denne Gang har jeg nogle Trumfer paa m i n Haand.“

„Heldet er altid Daarernes Formynder,“ svarede han mig. „Og De har dræbt Chenier, ser jeg. Han var en insubordinant Køter og lugtede uudholdeligt af Hvidløg. Maa jeg ulejlige Dem med at lægge mig paa Sengen; Gulvene i disse portugisiske Hytter er næppe et passende Leje for Mennesker med Sans for nogen Renlighed.“

Jeg sendte Papillette ud for at sammenkalde en Vagt, imedens jeg passede paa Fangen med min dragne Sabel i Haanden og uden at vende Øjnene fra ham, for jeg maa tilstaa, at jeg havde faaet al mulig Respekt for hans Snarraadighed og Mod.

„Jeg haaber,“ sagde han, „at Deres Folk vil opføre sig passende overfor mig. Og jeg tør maaske bede Dem om at løsne disse Reb; de snærer mig i Kødet.“

„De tiltror mig ikke megen Intelligens," bemærkede jeg, gentagende hans egne Ord.

„Touché," udbrod han, ligesom en ramt Fægter. — „Men der har vi deres Folk, saa kan det være ret ligegyldigt, om De løser dem eller ej.

Jeg lod hans Fødder løse og overgav ham i mine erfarne Soldaters Varetægt. Da Morgenen nu nærmede sig, maatte jeg overveje, hvad der videre var at gøre. Den stakkels Bart og hans Englændere var blevne Ofre for Marchallens djævelske Anslag, som uden min Besindighed let kunde have kostet mig og min Flok Livet og Friheden. Hvis det var muligt, maatte jeg befri min stakkels allierede, og dernæst maatte jeg tage mig af den gamle Grevinde. At rydde Røverreden, lod sig desværre næppe gøre nu, da Banditterne var paa deres Post. Nu skal jeg berette, hvor dygtigt jeg løste denne svære Opgave.

Jeg lod Trompeteren blæse Folkene sammen; Fangen blev sat op paa en Hest midt i Troppen. Vi gjorde Holdt i et Bøsseskuds Afstand fra Abbediets Hovedindgang under et stort Træ. Som jeg havde ventet, havde Banditterne opstillet sig langs Muren, hvorfra de modtog os med Gemenheder, haanende Tilraab og udfordrende Latter. Det var den mærkeligste Samling af Uniformer, franske, engelske, portugisiske, Kavalleri, Infanteri og Artilleri.

Men deres Skraalen fik hurtig Ende, da vi aabnede vore Rækker og viste dem, hvem vi havde midt imellem os! Der blev Dødsstilhed, og derpaa opløftede de et øre-

døvnde Hyl af Skuffelser og Raseri. Jeg kunde se nogle af dem gebærde sig som forrykte. Han maa have været en mærkelig Personlighed, denne vor Fange, siden han har kunnet vinde en saadan Bandes fulde Hengivenhed.

Vi havde medbragt et Reb fra Kroen, og det slyngede vi over en af Træets lavere Grene.

„De vil tillade mig at aabne Deres Krave," sagde Papillette med ironisk Høflighed.

„Ja, hvis Deres Hænder blot er fuldkomment rene," svarede Fangen og bragte hele Eskadronen til at le.

Der lød et andet Brøl fra Muren, og idet vi lagde Løkken om Millefleurs Hals, fløj Porten op, og tre Mænd styrtede hen imod os, viftende med hvide Lommetørklæder. Aa, hvor mit Hjerte slog ved Synet af dem. Og dog vilde jeg ikke komme dem en Tomme i Møde for ikke at vise min Interesse. Marchallen sad stadig bundet paa Hesten med Rebet om Halsen, træt smilende som en, hvem noget keder, men som af Høflighed søger at skjule det.

Det var en mærkelig Trio, disse Ambassadører. Den ene var en portugisisk Cacadore i sin mørke Uniform, den anden en fransk Jæger i lysegrønt og den tredie en stor engelsk Artillerist i blaat og Guld. De gjorde alle tre Honnør, og Franskmanden førte Ordet.

„Vi har syv og tredive engelske Dragoner," sagde han. „Vi forsikrer Dem højt og helligt, at de allesammen skal hænge og dingle fra Muren her fem Minutter efter vor Marchals Død."

„Syv og tredive!" raabte jeg. „I har enoghalvtreds."

„Fjorten blev hugget ned, før vi kunde faa fængslet de øvrige.“

„Og Officeren?“

„Han vilde ikke aflevere sin Sabel, men foretrak at slaas; det var ikke vor Fejl. Vi gjorde vort bedste for at faa ham levende.

Herregud, den stakkels Bart! Aldrig har jeg mødt en taprere Soldat og en daarligere Fægter.

Jeg stolede naturligvis ikke paa disse Slynglers Ord.

Papillette blev sammen med en af dem sendt ind i Abbediet og vendte tilbage og mldte, at det kun var altfor sandt.

Saa havde jeg kun de levende at tænke paa.

„Vil I frigive de syvogtredive Dragoner, hvis jeg udleverer jeres Anfører?“

„Vi vil give ti af dem.“

„Op med ham!“ raabte jeg.

„Tyve,“ skreg Jægeren.

„Ikke mere Snak om den Ting,“ svarede jeg. „Hal til!“

„Dem alle!“ raabte de nu alle tre, da Løkken strammedes om Marchallens Hals.

„Med Heste og Vaaben?“

De kunde se, at jeg ikke var til at spøge med.

„Hele Historien,“ sagde Jægeren.

„Og Grevinden af La Ronda i Tilgift “ spurgte jeg.

Men her mødte jeg en fastere Modstand. Ingen af mine Trudsler kunde faa dem til at opgive Grevinden.

„Tillad mig at foreslaa,“ sagde nu Marchallen, da der hersker nogen Meningsforskel om dette Punkt, at vi

udspørger Damen selv. Ingen af os vil sikkert modsætte sig Damens Ønsker."

Ingen Løsning kunde være mere tilfredsstillende. —

Ti Minutter efter stod hun for os, en statelig gammel Dame, med graa Krøller tittende frem under Mantillen. Hendes Ansigt var saa gult, som om det genskinnede hendes Skats talløse Gulddubloner.

„Denne Gentleman," sagde Marchallen, „er særdeles ivrig for at ledsage Dem til et Sted, hvor De aldrig vil faa mig at se. Jeg henstiller til Dem at afgøre, om De ønsker at følge med ham, eller De foretrækker at blive hos mig."

Hun var i samme Nu ved hans Side „Min egen Alexis," skreg hun op, „intet skal nogen Sinde kunde skille os."

Hun saa paa mig med et uhyggeligt tvungent Smil paa sit skønne Ansigt.

„De mistede nok Mælet, min kære Oberst," sagde han. „Grevinden af La Ronda eksisterer kun i Sagaen; den Dame, som jeg her har den Ære at forestille for Dem, er min dyrebare Hustru, Fru Alexis Morgan — eller skal jeg sige Madame la Marechale Millefleurs "

I dette Øjeblik gik det op for mig, at jeg havde at gøre med den mest drevne, men tillige den mest jesuitiske og hensynsløse Mand, som man kunde tænke sig. Da jeg saa paa dette uappetitlige gamle Kvindemenneske, fyldtes jeg af Væmmelse og Forbavsl.se. Hun havde fæstet sine glasagtige Øjne paa hans Ansigt med et saadant Udtryk som det, hvormed en ung Rekrut kunde se paa Kejseren.

„De har valgt den bedre Del, som ikke skal blive Dem berøvet," bemærkede jeg bidende. „Giv mig Englænderne og lad ham gaa."

De syv og tredive Mand blev ført ud med Heste og Vaaben, og Rebet blev taget bort fra Marchallens Hals.

„Farvel, min kære Oberst," sagde han. „Jeg formoder ikke, der er noget, jeg kan gøre for Dem, før De gaar?"

„Der er to Ting."

„Og hvad er det?"

„At give den unge engelske Officer og hans Folk en ordentlig Begravelse."

„Det har De mit Ord paa, og saa?"

„At ofre mig fem Minutter her med en Sabel i Haanden og en Hest imellem Deres Ben."

„Aa, Snak!" sagde han. „Enten kom jeg da til at standse Deres lovende Karriére, eller ogsaa maatte jeg sige Farvel til min egen vakre Brud. Det er et urimeligt Forlangende af en Mand, der er midt i den første ægteskabelige Lyksalighed."

„Au revoir da!" raabte jeg. „Og næste Gang skal De ikke slippe saa let fra mig."

„Au revoir!" sagde han. „Og naar De bliver ked af Kejseren, kan De altid finde en ledig Plads under Marchal Millefleurs."

CONAN DOYLE

Manden med Klumpfoden.

Min Onkel, Stephan Maple, havde paa én Gang været baade den heldigste og den mindst agtværdige af vor Slægt; vi vidste derfor ikke rigtig om vi skulde regne os hans Rigdom til Fortjeneste eller skamme os over hans Stilling. Han havde, sandt at sige, oprettet en større Kolonialhandel i Stepney, og i den afgjordes der mange Slags Forretninger med Søfolk og Kystboere. Efter hvad vi hørte, var de ikke altid af den allerkorrekteste Art.

Min Onkel handlede med Skibsfornødenheder og, hvis Rygtet talte sandt, nok ogsaa med adskilligt andet. Hvor indbringende end en saadan Forretning kunde være, havde den dog sine Skyggesider. Det viste sig tydeligt; thi efter at Lykken havde fulgt ham i 20 Aar, blev han en skønne Dag Genstand for et rasende Overfald af en Kunde, som først slap sit Tag, da han laa som død paa Valpladsen med tre knuste Ribben og et brækket Ben, og dette Brud blev saa slet lægt, at det ene Ben for bestandig blev tre Tommer kortere end det andet.

Denne Begivenhed syntes rimeligt nok at have bibragt ham en vis Uvilje mod hans tidligere Forretningsvenner; thi efter at Sagen havde været for Retten, og hans Angriber havde faaet sine 15 Aars Strafferarbejde, trak han sig tilbage til Privatlivets Fred og slog sig ned i en afsides Egn i det nordlige England. Vi hørte aldrig det mindste til ham — ikke en Gang, da min Fader, hans eneste Broder døde —, før denne Morgen, paa hvilken vor Fortælling begynder.

Min Moder læste hans Brev højt for mig:

„Hvis Deres Søn er hos Dem, Ellen, og hvis han er saa rask en Dreng, som han tegnede til at blive, da jeg sidst hørte fra Dem, saa send ham til mig med det første Tog, der gaar, efter at De har faaet dette Brev. Han vil finde, at det vil lønne sig bedre for ham at tjene mig, end at arbejde som Ingeniør, og hvis jeg gaar bort (skønt jeg Gud ske Lov ikke kan klage over mit Helbred), saa skal De se, at jeg ikke har glemt min Broders Søn.

Stationen hedder Cangleban, og derfra er der en Køretur paa fire engelske Mil til „Greta House“, hvor jeg nu bor. Jeg skal sende mit Køretøj for at møde ham ved Syvtoget, som er det eneste, der standser her.

De maa endelig lade ham komme, Ellen, jeg har meget alvorlige Grunde, hvorfor jeg saa gerne vil have ham her hos mig. Lad alt Fjendskab være glemt, hvis der har været noget imellem os før i

Tiden. Hvis De svigter nu, vil der komme en Tid, hvor de bittert vil angre det.“

Vi sad lige overfor hinanden ved Frokostbordet og saa aldeles fortabte ud af Forbavselse over og Nysgerrighed efter, hvad i al Verden dette kunde betyde, da det ringede paa Entréklokken og Pigen kom ind med et Telegram.

Det var fra Onkel Stephan.

„Lad ham endelig ikke staa af i Cangleban,“ saaledes begyndte det — „Ved Stedding-Bro, en Station længere borte, vil Vognen vente ham med Syvtoget i Aften. Lad ham ikke køre til mig, men til Gaarden „Garth“ — seks Mil. Der faar han videre Ordrer. — Svigt ikke. — De, min eneste Tilflugt.“

„Det er sandt nok,“ sagde min Moder. „Saavidt jeg ved, ejer din Onkel ikke en eneste Ven i Verden, og han har heller ikke fortjent at have nogen. Han har altid været en haard Mand, som ikke en Gang vilde hjælpe din Fader med Penge paa en Tid, da nogle faa Pund kunde have reddet ham fra økonomisk Ruin. Hvorfor skulde jeg nu saa sende min eneste Søn for at hjælpe ham?“

Men min egen Lyst talte til Fordel for Sagen.

„Hvis jeg faar ham til Ven, kan han hjælpe mig i min Stilling,“ indvendte jeg.

Det var at tage min Moder paa hendes svage Punkt.

„Jeg har aldrig endnu hørt, at han har hjulpet noget levende Menneske,“ sagde hun bittert. „Og hvad skal al denne Hemmelighedsfuldhed til — staa af ved en anden Station. Køre efter en forkert Adresse! — Han har vel rodet sig ind i en vanskelig Stilling og vil nu have, at vi skal hjælpe ham ud af den. Naar han saa ikke har Brug for os mere, vil han puffe os til Side, som han før har gjort. Din Fader kunde have været i Live den Dag i Dag, hvis hans Broder bare havde villet hjælpe ham.“

Trods alt dette vandt mine Argumenter dog tilsidst Sejr; det var dog indlysende, at det vilde være dumt af os som de fattigste af Familien forsætligt at støde den, der sad inde med al Rigdommen!

MinHaandkuffert var allerede pakket og Vognen for Døren, da der kom nok et Telegram.

„God Vildtbestand. Lad John tage Bøsse med. Husk Stedding-Bro, ikke Cangleban.“

Og saa drog jeg da af Sted med mit Gevær føjet til min øvrige Bagage, yderligere gjort nysgerrig ved min Onkels Iver.

Man tager først med nordre Hovedbane saa langt som til Barnfield Station, hvor man gaar over paa en lille Sidelinie, som snor sig gennem det bakkede Landskab.

I hele England findes sikkert ikke nogen mere barsk og trykkende Natur. I to Timer gennemløb vi øde, endeløse Sletter, der paa sine Steder hævede sig til

lave, stenede Højder, hvis takkede Toppe tegnede sig som en lang, ujævn Linie i Horizonten. Hist og her laa der en lille Landsby, bestaaende af smaa Klynger af graatagede og graavæggede Huse, men oftest var der i Miles Omkreds ingen menneskelig Bolig eller andet Tegn paa Liv end Faarene, som spredt over Sletterne søgte deres Føde paa den magre Jordbund.

Det var et knugende trist Landskab, og mit Hjerte blev tungere og tungere efterhaanden som jeg nærmede mig min Rejses Maal.

Endelig standsede da Toget ved den lille Landsby, Stedding-Bro, hvor min Onkel havde bedt mig om at staa af.

En ussel Kærre med en Bondeknøs som Kusk ventede paa Stationen.

„Er denne Befordring sendt fra Mr. Stephan Maples?“ spurgte jeg.

Drengen saa paa mig med et mistænksomt Blik.

„Hvad hedder De?“ spurgte han i en Dialekt, som jeg ikke vil prøve paa at gengive.

„John Maple.“

„Kan De bevise det med noget?“

Jeg var lige ved at give ham en Lussing som Svar, for min Taalmodighed er ikke af de allerstørste, men saa kom jeg til at tænke paa, at Fyren sandsynligvis bare handlede efter min Onkels Ordre.

Som Svar pegede jeg saa bare paa mit Navn, som stod trykt paa Geværhylsteret.

„Ja, ja, det er godt. Der staar John Maple, det er rigtigt nok,“ sagde han, mens han langsomt stavede

Navnet. „Værsgod og sid op, og lad os komme af Sted, for vi har en lang Koretur for os.“

Som alle Veje i disse Kalkstensegne slyngede Landevejen sig hvid og lysende op over Højderyggen; af løse Sten var der dannet ligesom lave Mure paa begge Sider af Vejen. De store Hedestrækninger hævede sig i gradvis stigende Afsatser mod den taagede Horizont, kun nogle magre Lyngtotter hist og her og de græssende Faar bragte lidt Afveksling i det triste Landskab. Paa et enkelt Sted lod en Sænkning af Landet en graa Stribe af Havet komme til Syne i det fjerne.

Alt i denne Natur var graat, trist og strengt, og under Indflydelsen heraf følte jeg, at dette mit hemmelighedsfulde Foretagende var en mere alvorlig Sag, end jeg havde tænkt mig, da jeg var i London. Denne pludselige Bøn om Hjælp fra den Onkel, som jeg selv aldrig havde set, og om hvem jeg aldrig havde hørt andet end ondt, hans Ivrighed, hans Hentydning til mine fysiske Kræfter og det Paaskud, under hvilket han havde sikret sig, at jeg medbragte et Vaaben — alt dette hang sammen og bragte Anelser om en dunkel og uheldsvanger Gaade. Hvad der syntes som en Umulighed i Kengsinton blev sandsynligt nok paa disse vilde og ensomme Højder.

Tilsidst vendte jeg mig, knuget af disse mørke Tanker, om imod min Ledsager, for at gøre ham nogle Spørgsmaal angaaende min Onkel, men det Udtryk, jeg saa i hans Ansigt, fik mig straks til at opgive al Samtale.

Han saa ikke paa sin gamle, kastaniebrune Hest

med den uklippede Manke, heller ikke Vejen, vi kørte paa, men hans Ansigt var vendt imod mig med et nysgerrigt, og som jeg syntes, ængsteligt Udtryk. Han løftede Pisken, som om han vilde slaa paa Hesten, men sænkede den straks igen, som om han indsaa det unyttige deri. Ved at følge Retningen af hans Blik saa jeg et Øjeblik efter hvad det var, der havde gjort ham urolig.

En Mand kom løbende hen over Heden. Det vil sige, han mere sprang end løb henover den ujævne Stenbund, ofte snublede han og var hvert Øjblik nærved at falde; han bevægede sig saa klodset, at han umuligt kunde have indhentet os, hvis Vejen ikke netop her gik i en stor Slyngning. Da vi naaede det Sted, han havde styret Kursen imod, klatrede han over Stengærdet og blev staaende ventende paa os; Solen, som var lige ved at gaa ned, skinnede paa hans brune, skægløse Ansigt.

Det var en Mand med oppustede Træk; han befandt sig øjensynlig ikke vel, for han stod med Haanden presset mod Brystet, stønnende og pustende efter den antrengende Springmarsch.

Med det samme vi kørte hen paa Siden af ham, lagde jeg Mærke til, at han bar Ørenringe, som glimtede i Solen.

„Hør Kammerat! Hvor skal De hen?“ spurgte han med grovkornet, men godmodig Ligefremhed.

„Til Gaardejer Purcell paa Garthgaarden,“ sagde Kusken.

„Undskyld saa, at jeg standsede Dem,“ raabte Man-

den og traadte tilside: „jeg tænkte, jeg vilde bare raabe Jer an, med det samme i kørte forbi, for hvis det havde været saa heldig, at I skulde samme Vej som jeg, vilde jeg have været saa dristig at bede om en Plads paa Vognen."

Hans Undskyldning var saa meningsløs som bare muligt, da vor lille Vogn tydeligt nok var saa belæsset, som den kunde være, men min Kusk syntes ikke at være optaget til at diskutere Sagen. Han kørte videre uden at mæle et Ord, og da jeg lidt efter saa tilbage, sad den fremmede ved Vejkanten og stoppede sin Pibe.

„En Matros?" spurgte jeg.

„Javel," svarede Karlen, „vi er kun nogle faa Mil fra Marecambebugten."

„Jeg synes, at De var bange for ham?" bemærkede jeg.

„Saa! var jeg det?" spurgte han, men efter et lille Ophold kom det ganske stilfærdigt, „ja, det var jeg maaske ogsaa."

Men hvilke Grunde han havde til at være bange, kunde jeg ikke faa ud af ham, skønt jeg gjorde ham mange Spørgsmaal. Han var saa dum, eller maaske snarere saa klog, at jeg absolut ikke fik noget ud af hans Svar.

Jeg lagde imidlertid Mærke til, at han fra Tid til anden saa ud over Hedestrækningerne med et meget alvorligt Blik. Paa den brune, vide Flade kunde jeg imidlertid ikke opdage nogetsomhelst mærkværdigt.

Tilsidst fik jeg dog Øje paa en lang, lavt liggende Bygning foran os, den laa i en Slags Kløft mellem Høj-

deryggene, og her var altsaa Samlingsstedet for de spredte Faarehjorde.

„Det er Garthgaarden," sagde min Kusk. „Der er Gaardejer Purcell selv," tilføjede han, da en Mand roligt kom slentrende ud af Porten, hvor han blev staaende for at afvente vor Ankomst. Da jeg steg af Vognen, kom han hen til os.

Det var en svær, vejrbidt Mand med lyseblaa Øjne og med Haar og Skæg som Græs, der er bleget i Solen. Hans Ansigt udtrykte den samme tvære Uvilje, som jeg allerede havde lagt Mærke til hos min Kusk.

Deres Uvillie kunde ikke være rettet mod en Fremmed som mig, og derfor begyndte jeg at faa Mistanke om, at min Onkel ikke var mere populær her, end han havde været i Stepney.

„De skal blive her, til det bliver mørkt. Det er Stephan Maples Ønske," sagde han. „De kan faa en Kop Te og en Bid Flæsk, hvis De vil. Det er det bedste, vi kan byde Dem."

Jeg var forfærdelig sulten og tog derfor mod Tilbudet tiltrods for den mindre hoflige Maade, paa hvilken det var gjort. Medens jeg spiste kom Gaardejerens Kone og hans to Døtre ind i Stuen, og jeg lagde Mærke til, at de betragtede mig med en vis Nysgerrighed.

Hvad enten det nu var, fordi en ung Mand var et sjældent Fænomen i denne Ørken, eller mine Forsøg paa at tale med dem gjorde dem velvilligt stemt imod mig, — vist er det, at alle de tre Kvinder var venlige i deres Væsen.

Det begyndte imidlertid at blive mørkt, og derfor

ytrede jeg, at det var paa Tide at drage videre til „Greta House".

„De er fast besluttet paa at ville derhen?" spurgte den ældste af Kvinderne, da vi et Øjeblik var alene.

„Ja, det er det rigtignok. Jeg har rejst lige fra London."

„Der var alligevel ikke noget i Vejen for at rejse tilbage igen."

„Men jeg er kommen for at besøge min Onkel, Mr. Maple."

„Ja, der er naturligvis ingen, der kan standse Dem, hvis De endelig vil afsted," svarede hun.

I det samme kom hendes Mand ind i Værelset, og hun sagde ikke mere.

Ved enhver saadan lille, ny Hentydning til en mulig Fare følte jeg, at jeg bevægede mig i en hemmelighedssvanger og farlig Luft, og dog var alt saa vagt og uklart, at jeg ikke kunde faa nogen Forestilling om, hvori Faren bestod.

Jeg vilde have spurgt Gaardmandens Kone rent ud om, hvad der var i Vejen, men hendes tvære Mand syntes at ane, at hun var velvillig stemt imod mig, for han lod os ikke mere være alene sammen.

„Det er paa Tide at komme afsted nu," sagde han tilsidst, da hans Kone tændte Petroleumslampen.

„Er Vognen forspændt?"

„De behøver ingen Vogn, De skal gaa," sagde han.

„Hvorledes skal jeg finde Vejen "

„William skal gaa med Dem."

William var den unge Fyr, som havde kørt for mig

fra Stationen. Han stod og ventede ved Døren med mit Gevær og min Haandkuffert paa Skulderen. Jeg tøvede et Øjeblik for at takke Gaardmanden for hans Gæstfrihed, men det vilde han ikke høre noget om.

„Jeg skal ikke have nogen Tak af Mr. Maple eller nogen af hans Venner," sagde han rent ud. „Jeg faar Betaling for, hvad jeg gør. Hvis jeg ikke fik Betaling for det, gjorde jeg det aldeles ikke. Gaa Deres Vej, unge Mand, og lad os ikke snakke mere om det."

Han drejede sig uhøfligt om paa Hælen, gik ind i Huset igen og smækkede Døren haardt i efter sig.

Det var en bælmørk Nat; tunge sorte Skyer drev langsomt hen over Himmelen , og da vi var kommen udenfor den indhegnede Gaardsplads, vilde jeg ikke have vidst hverken ud eller ind, hvis jeg ikke havde haft min Fører, som gik foran mig hen over Heden paa en smal Faaresti, som havde været ganske usynlig for mig. Vi kunde ikke se en Haand for os, men nu og da kunde vi høre Faarenes Trav, naar de flygtede ved at høre vore Skridt.

Først gik Turen hurtigt og skødesløst, men efterhaanden sagtnede min Fører sine Skridt, indtil han tilsidst gik ganske langsomt og forsigtigt, som en, der listende søgte at undgaa en truende Fare. Denne ubestemte, uforklarlige Følelse af Fare midt paa den ensomme, mørke Hede var mere knugende end hvilkensomhelst aabenlys, risikabel Situation kunde være, og jeg begyndte at trænge ind paa min Fører for at faa at vide, hvad det egentlig var, han var bange for, da han med ét standsede og hurtig som Lynet trak mig ned bag

noget lavt Tjørnekrat, som her paa den ene Side begrænsede Stien.

Hans Bevægelser var saa hurtige og bydende, at jeg lydig fulgte ham, da jeg forstod, at Faren var overhængende, og i næste Øjeblik laa jeg paa alle fire ved Siden af ham, ligesaa ubevægelig som den Busk, der skjulte os. Det var saa mørkt, at jeg ikke en Gang kunde se Manden foran mig.

Natten var varm, og en lummer Hede blæste os lige i Ansigtet. Pludselig fulgte der med dette Vindpust noget vist hjemligt og kendt — Lugten af Tobaksrøg, og i næste Sekund dukkede et Ansigt frem af Mørket tæt ved os.

Manden selv var aldeles skjult af Mørket rundt om os, men et eneste kort Øjeblik havde jeg set hans Ansigt i Skæret fra den korte Shagpibe, som dinglede i hans ene Mundvig.

Det Ansigt, jeg saaledes saa, stærkest belyst nedentil og vigende bort i Mørket oventil, var et magert, forsultent et, tæt besat med gulbrune Fregner paa Kinderne. Blaa, udtryksløse Øjne, et lyst, slet plejet Overskæg og en spids Sømandshue — det var alt, hvad jeg saa.

Han gik forbi os og stirrede frem for sig med et underligt tomt Blik, saa hørte vi hans Skridt dø hen langs Stien.

„Hvem var det?“ spurgte jeg, da vi atter rejste os op.

„Jeg véd det ikke.“

Jeg blev tilsidst ærgerlig over den Uvidenhed, Karlen bestandig foregav.

„Hvorfor gemte De Dem da?“ spurgte jeg skarpt.

„Fordi Mr. Maple sagde, at jeg skulde. Han sagde, at jeg ikke maatte træffe et eneste Menneske. Hvis jeg mødte nogen, fik jeg ikke Betaling.“

„Men De traf jo den Matros paa Vejen.“

„Ja, og jeg tror, at han var en af dem.“

„En af hvilke?“

„En af de Folk, der er kommet her til Højlandet. De passer paa „Greta House“, og Mr. Maple er bange for dem, derfor vilde han have, at vi skulde holde os borte fra dem, og derfor er det, at jeg har prøvet paa at narre dem.“

Her var da endelig noget at holde sig til. Et vist Antal Mænd truede min Onkel. Matrosen var en af dem. Manden med den spidse Hue — formodentlig ogsaa en Sømand — en anden af dem.

Jeg genkaldte mig i Erindringen det morderiske Overfald, som min Onkel i sin Tid havde været Genstand for i Stepney, og der begyndte at komme Sammenhæng i Tingene for mig.

Foran os saa vi en Lysstribe henover Markerne, og min Fører underrettede mig om, at den kom fra „Greta House“. Huset laa i en Lavning, saa at man var meget nær ved det, før man opdagede det. Nogle faa Skridt, og vi stod ved Indgangsdøren.

Selve Bygningen kunde jeg ikke se meget af, men det svage Lys, som fra en Lampe strømmede ud gennem et Gittervindue, lod mig ane, at den var baade lang og høj. Den lave Dør under en overskyggende Gesims sluttede saa daarligt, at Lyset sivede ud paa begge Si-

der af den. Beboerne i dette ensomme Hus syntes at holde skarpt Udkig, for de havde hørt vore Fodtrin, og vi blev raabt an, før vi naaede Døren.

„Hvem dér?“ raabte en Stemme.

Derpaa mere indtrængende:

„Hvem er det? spørger jeg.“

„Det er mig, Mr. Maple, jeg har Herren med mig.“

Der hørtes et skarpt lille Smæld, og en lille Trælem i Døren fløj op. Lyset fra en Lygte skinnede i nogle Øjeblikke paa vore Ansigter, saa lukkedes Lemmen igen, og under Larmen af skrigende Laase og knirkende Slaaer gik Døren endelig op. Jeg saa min Onkel staa som indrammet i den lysende gule Firkant, der var som skaaren ud af Mørket.

Han viste sig at være en lille tyk Mand med et rundt og næsten skaldet Hoved, som kun i Nakken havde en Krans af sparsomme Krøller. Hans fede, blege Ansigt var ordinært og havde et udpræget dorsk Udtryk. Munden var bred med hængende Underlæbe og to Draaber sivende ned fra Mundvigene.

Han havde smaa, urolige Øjne, hvis Laag med de ganske lyse Øjenhaar uafladelig bevægede sig. Min Moder havde en Gang sagt, at de mindede hende om Benene paa en Trold i en Æske, og jeg forstod nu øjeblikkelig, hvad hun havde ment.

Da han begyndte at tale, kunde jeg ogsaa høre, at han i Stepney havde lagt sig efter at tale det samme Sprog som sine Kunder, og jeg rødmede over vort Slægtskab, da jeg hørte hans rædsomme Sprog.

„Goddag, Nevø,“ sagde han og rakte mig Haanden.

„Kom indenfor i en Fart og lad os straks faa lukket Døren. Deres Moder sagde, at De var løbet godt i Vejret, og hun havde min Sandten Ret, havde hun. Her er to Shilling til Dem, William, saa kan De godt sætte Sagerne ned og gaa hjem igen."

„Kom herhen, Enok, og tag Mr. John's Sager og se til, at du kan faa Aftensmaden paa Bordet i en Ruf."

Da min Onkel, efter at have laaset Døren, vendte sig for at følge mig ind i Stuen, lagde jeg først Mærke til hans mest iøjnefaldende Ejendommelighed. Den Skade, som det brutale Overfald, han for flere Aar siden havde været Genstand for, havde bevirket, at hans ene Ben var betydelig kortere end det andet.

For at raade Bod herpaa var hans ene Støvle forsynet med en af disse tommetykke Træsaaler, som Lægerne ordinerer i saadanne Tilfælde. Han gik saaledes uden egentlig at halte, men hans Skridt paa Gulvet frembragte et forunderligt Klip-Klap, som hidrørte fra den forskellige Lyd, det gav, naar Træsaalen eller Lædersaalen stødte mod Gulvet. Naarsomhelst han bevægede sig, fulgtes han af denne ejendommelige Musik.

Det store Køkken med sit brede Ildsted og sine udskaarne Hjørneskabe røbede, at dette var en gammeldags indrettet Gaard. Langs hele den ene Væg stod en Række Kasser pakkede og omvundne med Reb. Møblerne var faa og tarvelige; midt paa Gulvet stod Bordet dækket med min Aftensmad; der var kun koldt Kød, Brød og et Krus Øl.

Medens den gamle Tjener, en ligesaa ægte Londonertype som min Onkel, opvartede mig, sad min Onkel

selv i en Krog og gjorde mig en Mængde Spørgsmaal angaaende min Moder og mig selv.

Da jeg var færdig med at spise, befalede han Tjeneren, Enok, at pakke mit Gevær ud. Jeg lagde Mærke til, at to andre Geværer — gamle, rustne Vaaben — stod støttet op mod Væggen ved Siden af Vinduet.

„Det er Vinduet, jeg er bange for,“ sagde min Onkel med sin dybe, klangfulde Stemme, som dannede en komisk Kontrast til hans lille, tykke Person. „Døren kan modstaa alt, naar det da ikke er Dynamit, men Vinduet, det er værre.“

„Pas paa, pas paa!“ raabte han, „gaa ikke lige i Lyset. Bøj Dem ned, naar De gaar forbi Vinduet.“

„For at jeg ikke skal blive set?“ spurgte jeg.

„For at De ikke skal blive skudt, min Dreng. Det er det, det drejer sig om. Kom nu her og sæt Dem ned ved Siden af mig paa Bænken, saa skal jeg fortælle Dem det altsammen, for jeg kan nok se, at De er af den rigtige Sort, af den Slags, man kan stole paa.“

Hans Smiger var klodset anbragt, og det var tydeligt, at han var meget opsat paa at gøre sig gode Venner med mig.

Da jeg satte mig ned ved Siden af ham, trak han et sammenlagt Papir op af Lommen.

„Det var et „Dagblad fra Vesten“, dateret ti Dage tilbage.

Det Sted i Bladet, hvor han satte sin lange, sorte Negl, omtalte Løsladelsen fra Fængslet af en Forbryder ved Navn Elias, hvis Straffetid var bleven forkortet, fordi han ved et Overfald i Stenbruddene kom en

Vogter til Hjælp. Den hele Beretning fyldte kun nogle faa Linjer.

„Hvem er han?“ spurgte jeg.

Min Onkel pegede paa sin deforme Fod.

„Der ser De Mærket efter ham,“ sagd han. „Han havde faaet Straffearbejde for det. Nu er han fri og ude efter mig igen.“

„Men hvorfor vil han Dem til Livs?“

„Han tror, at jeg har bedraget ham, derfor vil han dræbe mig, derfor vil han aldrig slaa sig til Ro, den forbandede Djævel, før han har hævnet sig paa mig. Ser De, saadan forholder det sig. Jeg vil ikke have nogen Hemmelighed for Dem. Godt, lad os saa et Øjeblik tænke os, at jeg virkelig har bedraget ham. Det er i og for sig lige meget, men nu er han og hans Venner ude efter mig.“

„Hvem er hans Venner?“

Min Onkels dybe Stemme sænkede sig pludselig til en forskrækket Hvisken.

„Sømænd!“ sagde han. „Jeg vidste, de vilde komme, da jeg saa denne Avis, og for to Dage siden, da jeg saa ud af Vinduet, stod tre af dem derude og saa op og ned ad Huset. Det var det, jeg skrev til Deres Moder. Sømændene har snuset mig op, og de venter nu paa Elias.“

„Men hvorfor sender De dog ikke Bud efter Politiet?“

Min Onkels Blik undveg mit.

„Politiet er her til ingen Nytte,“ sagde han, „De er den eneste, som kan hjælpe mig.“

„Hvad kan jeg da gøre?"

„Det skal jeg sige Dem. Jeg vil rejse bort. Derfor staar alle disse Kasser pakkede færdig her. Jeg har Venner i Leeds, og der vil jeg være langt tryggere. Ikke tryg, forstaar De jo nok, men tryggere. Jeg rejser i Morgen Aften, og hvis De vil staa mig bi indtil da, skal De ikke komme til at fortryde det. Der er ganske vist kun Enok og mig selv til at ordne det altsammen, men jeg lover, at vi skal faa det hele færdigt til i Morgen Aften. Da skal Vognen være her, og De og jeg og Enok og Williams kan passe paa Sagerne saa langt som til Cangleban Station. Saa De ellers noget til dem oppe paa Bakkerne?"

„Ja," sagde jeg, „en Matros standsede os paa Vejen."

„Ja, tænkte jeg det ikke nok, at de passede paa os. Derfor var det, at jeg lod Dem stige ud ved den forkerte Station og køre til Purcell i Stedet for at standse her. Vi er belurede, det er sikkert og vist."

„Og der var en til," sagde jeg, „en Mand med Pibe i Munden."

„Hvorledes saa han ud?"

„Magert Ansigt, Fregner, en spids —"

Min Onkel udstødte et hæst Skrig.

„Det er ham! Det er ham! Han er kommet! Gud være mig arme Synder naadig!"

Han klaprede omkring i Værelset som en gal. Der var noget vist ynkeligt ved ham med hans store skaldede Hoved, og for første Gang følte jeg virkelig Medlidenhed med ham.

„Hør Onkel, vi lever da i et civiliseret Land. Lo-

ven maa hjælpe os med at kalde disse Fyre til Orden. Lad mig kun køre hen til Politistationen for Distriktet her, og jeg skal snart faa den Sag ordnet."

Men han rystede kun paa Hovedet ad mig.

„Han er baade listig og grusom," sagde han. „Jeg kan aldrig saa meget som trække Vejret uden at tænke paa ham, siden han skamferede tre af mine Ribben. Denne Gang vil han ganske sikkert dræbe mig. Der er kun en eneste Udvej. Vi maa efterlade alt det, som endnu ikke er pakket og se at komme af Sted straks i Morgen tidlig. Store Gud! hvad er det "

Et voldsomt Slag paa Døren drønede igennem Huset, saa et til — og endnu et. En Næve af Jern syntes at slaa imod den. Min Onkel sank sammen i sin Stol. Jeg greb et Gevær og sprang hen til Døren.

„Hvem dér?" skreg jeg.

Der kom intet Svar. Jeg aabnede Trælemmen og saa ud.

Der var ingen.

Men pludselig saa jeg, at en lang Strimmel Papir var stukket ind gennem Dørsprækken.

Jeg holdt den hen mod Lyset.

Med en uøvet, men kraftig Haand var skrevet følgende:

„Læg Dem ud paa Dørtrinet og frels Livet!"

„Hvad er det, de vil have?" spurgte jeg, da jeg havde læst det op for ham.

„Noget, som de aldrig faar! Nej, aldrig nogensinde!" raabte han med opblussende Mod. „Hør! Enok, Enok!"

Den gamle Mand kom løbende ved Raabet.

„Enok, jeg har været en god Herre imod dig hele mit Liv, nu kommer Turen til dig. Vil du vove noget for mig?“

Jeg fik bedre Tanker om min Onkel, da jeg saa, hvor beredvillig den gamle Mand samtykkede. Hvor mange han end ellers havde forsyndet sig imod, saa syntes dog denne Mand at holde af ham.

„Tag din Frakke og Hue paa, Enok, og saa ud med dig ad Bagdøren. Du kender jo Vejen til Purcells. Sig til dem, at jeg maa have Vognen her straks i Morgen tidlig, og at Purcell selv maa komme tilligemed Hyrden. Vi maa ud af dette her, ellers er det ude med os. Husk nu, straks i Morgen tidlig og to Pund for Ulejligheden. Tag den sorte Frakke paa og gaa ganske langsomt, saa ser de dig ikke. Vi skal forsvare Huset imidlertid, til du kommer tilbage.“

Der skulde sandelig Mod til for under disse Omstændigheder at vove sig ud i Ødemarkens usynlige Farer, men den gamle Tjener lod til at tage det som et ganske almindeligt Ærinde, han trak forsigtig Bagdørens Slaa fra og slap ud, hvorefter min Onkel laasede Døren igen efter ham.

Jeg kiggede ud gennem det lille Gangvindue og saa snart efter hans mørke Skikkelse forsvinde i Natten.

„Der er kun nogle faa Timer, til det bliver lyst, Nevø,“ sagde min Onkel, efterat han omhyggeligt havde efterset alle Slaaer og Laase. „De skal ikke komme til at angre denne Nats Arbejde. Hvis vi kommer helskindet fra det, skal Deres Lykke være gjort. Staa mig bi

til i Morgen tidlig, og jeg skal staa Dem bi, saa længe der er Liv i min Krop. Vognen kommer her Klokken fem. Det, som vi ikke har faaet pakket, har vi Raad til at efterlade. Vi skal bare læsse paa Vognen og saa se at naa Morgentoget i Cangleban."

„Vil de lade os komme forbi?"

„Naar det er lyst, tør de ikke standse os. Vi bliver seks, hvis de kommer allesammen, og vi har tre Geværer. Vi kan kæmpe os frem. Hvor skulde de faa Geværer fra, saadanne almindelige, omvankende Matroser? En eller to Pistoler i det højeste. Hvis vi kan holde os dem fra Livet nogle faa Timer, er vi frelste. Enok maa være kommet Halvvejen til Purcells nu."

„Men, hvad er det egentlig, disse Sømænd vil?" gentog jeg. „De siger jo selv, at De ikke har baaret Dem rigtig ad imod dem."

Hans store, blege Ansigt fik ved mine Ord et Udtryk af haardnakket Stædighed.

„Kom ikke med Spørgsmaal, Nevø, men gør bare, hvad jeg siger," sagde han. „Enok kommer ikke igen. Han bliver der og kommer hjem med Vognen. Hør! Hvad var det?"

Et Skrig lød et eller andet Sted ude i Mørket, saa endnu et, kort og skarpt, som en Vibes klagende Piben.

„Det er Enok," sagde min Onkel og greb mig haardt i Armen. „De er ved at dræbe stakkels, gamle Enok."

Skriget hørtes atter, denne Gang meget nærmere, og jeg hørte Lyden af springende Fødder og et højt Raab om Hjælp.

„De er efter ham," raabte min Onkel og styrtede til Hoveddøren.

Han tog Lygten og lod den lyse ud igennem den lille Lem.

Hen imod det gule Lys kom en Mand løbende.

„Slaaen! Slaaen!" fremstødte min Onkel.

Han trak den fra, medens jeg drejede Nøglen om, og vi aabnede Døren paa vid Gab for at Flygtningen kunde slippe ind.

Han styrtede ind og vendte sig straks om mod os med et langt triumferende Hyl.

„Kom an, Slyngler! Kom frem alle Mand, kom frem! Pas paa alle sammen."

Det hele blev saa hurtigt og fint udført, at vi var taget med Storm, før vi vidste, at vi var angrebne. Gangen var fuld af Matroser, som styrtede løs paa os.

Jeg rev mig ud af Hænderne paa en af dem og sprang efter mit Gevær, men Følgen var kun, at jeg styrtede om paa Stengulvet med et Brag, og et Øjeblik efter laa to af dem over mig. De var saa raske og behændige, mine Hænder blev sammenbundne, endnu medens jeg kæmpede, hvorpaa jeg ganske forsigtigt blev sat hen paa Hjørnebænken uden at have lidt den mindste Overlast, men meget ærgerlig over den List, hvorved Fjenden havde ødelagt vort Forsvar, og den Lethed, hvormed vi var blevne overvundne.

De havde ikke en Gang gjort sig den Umage at binde min Onkel, men han var blevet trykket ned i sin Stol, og Gværerne var tagne i Forvaring. Han sad der ganske hvid i Ansigtet, og hans hverdagsagtige

Skikkelse med den pudsige Krans af Krøller rundt om Hovedet stak underlig af mod de vilde Skikkelser, der omgav ham.

De var seks, alle tydeligt nok Sømænd. En af dem kendte jeg igen som Manden med Ørenringene, ham, jeg havde mødt paa Vejen tidligere paa Aftenen. De var alle skæggede Mænd med kække, vejrbidte Ansigter.

Midt iblandt dem, lænet mod Bordet, stod den fregnede Mand, som var gaaet forbi mig ude paa Heden. Den store, sorte Kappe, som stakkels Enok havde baaret, da han gik ud, hang om hans Skuldre. Han var af en noget anden Type end de andre — listig, grusom, farlig, med snu, hurtige Øjne, som nu gottede sig over min Onkels Hjælpeløshed.

Pludselig rettede han dem mod mig, og jeg har aldrig før følt, hvorledes det kan risle en koldt ned gennem Ryggen ved et Menneskes Blik.

„Hvem er De? Tal Mand, eller vi skal faa noget at faa Dem til at snakke med.“

„Jeg er Mr. Stephen Maples Nevø, som er kommet paa Besøg hos ham.“

„Jasaa! Saa det er De! Naa, jeg ønsker Dem til Lykke med den Onkel og med Deres Besøg ogsaa. Nu hurtigt Gutter, for vi maa være ombord igen før Morgen. Hvad skal vi gøre med den gamle?“

„Hejs ham op paa „Yankeevis“ og giv ham seks Dusin Slag,“ foreslog en af Sømændene.

„Hører du, din forbandede Londonertyv! Vi vil piske Livet ud af dig, hvis du ikke giver det tilbage,

som du har stjaalet. Hvor er de? Jeg er vis paa, at du aldrig har skilt dig af med dem."

Min Onkel kneb Læberne sammen og rystede paa Hovedet. Frygt og Stivsind kæmpede om Herredømmet i hans Ansigt.

„Naa, saa du vil ikke ud med Sproget, hvad? Men det skal vi nu nok faa klaret. Gør ham færdig, Jim!"

En af Matroserne greb min Onkel, trak Frakken af og Skjorten ned over Ryggen paa ham. Han sad sammenkrøben i sin Stol, medens han rystede over hele Kroppen af Kulde og Skræk.

„Hejs ham op paa Krogen der."

Her var Rækker af Jærnkroge langs Væggen, paa hvilke det røgede Kød plejede at hænge. Matroserne bandt min Onkel ved Haandleddene til to af dem.

Derpaa løste en af dem sit Læderbælte.

„Brug den Ende med Spændet," sagde Foreren, „lad ham smage Spændet."

„Fejge Uslinger," raabte jeg, „at slaa en gammel Mand.

„Vi skal slaa en ung bagefter," sagde han med et ondt Blik henimod den Krog, hvor jeg sad. „Nu Jim! pisk et Stykke ud af Ryggen paa ham."

„Prøv en Gang til, om han ikke vil give sig med det gode," raabte en af Matroserne.

„Ja, ja," brummede en eller to af de andre, „prøv en Gang til."

„Hvis I begynder at give efter, kan I ligesaa godt opgive det hele med det samme," sagde Anføreren. „Et eller to! I maa piske det ud af ham, eller I maa opgive

det, som det kostede saa megen Anstrengelse at vinde, og som vilde gøre jer til rige Mænd for Resten af jeres Liv, hver eneste en af jer. Det gaar ikke paa anden Maade. Nu kan I selv vælge."

„Prygl løs paa ham!" skreg de som rasende. „Af Vejen der."

Spændet paa Matrosens Bælte hvinede gennem Luften, da han slyngede det tilbage over sin Skulder for at faa rigtig Kraft i Slaget.

Men min Onkel skreg højt, før Slaget faldt.

„Jeg kan ikke holde det ud," hylede han, „hejs mig ned."

De løste hans Baand, og han trak igen Frakken op over sine fede, runde Skuldre. Matroserne stod omkring ham med den mest brændende Nysgerrighed skrevet paa deres sortsmudsede Fjæs.

„Ingen Humbug!" raabte Manden med Fregnerne. „Vi vil dræbe dig Tomme for Tomme, hvis du prøver paa at narre os. Naa da! Hvor er de saa "

„I mit Soveværelse."

„Hvor er det?"

„Værelset ovenpaa."

„Hvor i Værelset?"

„I en Krog i Egetræskisten ved Siden af Sengen."

Matroserne styrtede allesammen op ad Trappen, men Anføreren kaldte dem tilbage.

„Det er nok ikke værd at lade denne snu, gamle Ræv blive alene tilbage. Aa! Se bare, hvor han ser skuffet ud over, at det ikke gik, som han ønskede. Ikke

sandt? Jeg tror min Sandten, du vil prøve paa at rende fra os! Kom, Gutter, og tag ham med jer!"

Med en forvirret Trampen styrtede de oven paa, førende min Onkel imellem sig.

Et Øjeblik var jeg alene. Jeg var bundet paa Hænderne, men ikke paa Fødderne. Hvis der var Mulighed for at finde Vej tværs over Heden, kunde jeg vække Politiet og afskære disse Skurk Tilbagevejen til Havnen.

Et Øjeblik overvejede jeg, om jeg ogsaa burde forlade min Onkel i hans farlige Situation. Men jeg indsaa snart, at jeg vilde være til mere Nytte for ham, eller i værste Fald for hans Ejendom, hvis jeg gik, end hvis jeg blev.

Jeg styrtede mod Gangdøren, men i samme Øjeblik jeg naaede den, lød et Hyl ovenover mit Hoved, et øresønderrivende Hyl. Saa faldt, fulgt af høje Skrig, et tungt Legeme med et frygteligt Klask ned for mine Fødder.

Aldrig saa længe jeg lever, vil Lyden af hint dumpe Fald holde op med at genlyde i mine Øren.

Lige foran mig i den Lysstribe, som faldt ud gennem den aabne Dør, laa min ulykkelig Onkel med det skaldede Hovede drejet om paa Skuldrene akkurat som en Kylling, hvem Halsen er drejet om paa.

Man behøvede bare at kaste et Blik paa ham for at se, at Rygraden var knækket, og at han var død.

I mindre end et Sekund var hele Matrosbanden styrtet ned ad Trapperne og havde samlet sig i den

aabne Dør, og næsten lige saa hurtigt, som jeg havde forstaaet, hvad der var foregaaet, var jeg omringet.

„Det er ikke os, som har gjort det," sagde en af dem til mig. „Han kastede sig selv ud af Vinduet, det er den rene Sandhed, saa De maa ikke gaa hen og sige, at det var os."

„Han tænkte, at han kunde slippe fra os, saa snart han bare kunde komme ud i Mørket, fortaar De!" sagde en anden. „Men han faldt paa Hovedet og brækkede sin tykke Hals."

„Det bedste, der kunde hænde ham!" raabte Anføreren med en Ed. „Jeg skulde have gjort det af med ham, hvis han ikke var kommet mig i Forkøbet. Forstaa det kun til Bunds, Gutter, dette her er og bliver Mord, og vi har allesammen været med til det. Der er kun én Maade at komme ud af Klemmen paa, og det er ved at holde sammen, hvis I ikke, som man siger, hellere vil hænges hver for sig. — Der er kun ét Vidne!"

Ved disse Ord saa han paa mig med sine ondskabsfulde, smaa Øjne, og fra Brystlommen i hans Sømandstrøje saa jeg noget Metal glimte, men jeg kunde ikke se, om det var en Kniv eller en Revolver.

To af Matroserne stillede sig rask imellem os.

„Lad vær med det, Skipper," sagde den ene. „Det er ikke vores Skyld, at den gamle Mand gik hen og døde. Det værste, vi nogen Sinde havde tænkt at gøre ham, var at garve hans Rygstykker. Men denne unge Mand her har vi ikke noget udestaaende med."

„Din Dumrian! Du har kanske ikke noget ude-

staaende med ham, men han har det med dig. Han skal nok sørge for at faa dig dømt fra Livet, hvis du ikke stopper Munden paa ham. Det kommer enten til at koste hans Liv eller vort, læg vel Mærke til det."

„Ja, ja, Skipperen har det klogeste Hoved af os allesammen, saa det er allegevel det bedste at gøre, som han siger," raabte en anden.

Men min Ridder, Matrosen med Ørenringene, dækkede mig med sit brede Bryst og svor en kraftig Ed paa, at ingen skulde faa Lov til at røre mig med en Finger. De andre var omtrent lige mange paa begge Sider, og det saa ud, som om Afgørelsen af min Skæbne kunde have foraarsaget en Strid imellem dem, hvis der ikke pludselig var hændet noget. Anførren udstødte et henrykt Forundringsraab, som blev gentaget af hele Banden.

Jeg fulgte Retningen af deres Blik og pegende Fingre og saa følgende:

Min Onkel laa paa Ryggen med Benene strakt ud fra sig, og det med Klumpfoden laa længst borte. Rundt om denne Fod laa spredt et Dusin straalende Sten, som glimrede og funklede i det gule Lys, der strømmede ud fra den aabne Dør.

Anføreren greb ivrigt Lygten og holdt den hen mod Stedet. Den svære Træsaal paa Støvlen var blevet knust i Faldet, og det var nu tydeligt, at den havde været hul, og at min Onkel i dette Hulrum havde opbevaret sine Kostbarheder, for Jorden rundt omkring var helt overbestrøet med Ædelstene. Tre af dem, jeg saa, var af en gansk ualmindelig Størrelse, og jeg vil

næsten antage, at der ialt var henimod en fyrretyve Stykker af betydelig Værdi.

Matroserne havde kastet sig over Skattene og var ivrig beskæftigede med at samle op, da min Ven med Ørenringene trak mig i Armen.

„Nu er det Tid for Dem til at slippe bort," hviskede han. „Skynd Dem nu bare afsted, før det bliver for sent."

Dette var et ganske udmærket Vink, og jeg var sandelig ikke længe om at følge det. Nogle faa forsigtige Skridt, og jeg var sluppet ubemærket bort fra Lyskredsens Omraade. Saa gav jeg mig til at løbe, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde hen over den ujævne Hede.

Jeg løb og løb, indtil jeg tilsidst var saa forpustet, at jeg ikke orkede at sætte den ene Fod foran den anden. Men jeg behøvede nok ikke at have skyndt mig saa frygteligt, for da jeg endelig, efter at have løbet et godt Stykke, standsede for at puste lidt ud, saa jeg ved at vende mig om, at Matroserne endnu stod omkring den brændende Lygte. Tilsidst gik dette eneste Lys ogsaa ud, og hele den store Gaard blev opslugt af det dybe Mørke, der herskede omkring os.

Saa kunstfærdigt var mine Hænder sammenbundne, at jeg maatte ofre en hel Times Arbejde paa dem og havde brækket en Tand, før det lykkedes mig at faa dem befriet for de snærende Baand.

Det var min Hensigt at naa Purcells Gaard; men Nord og Syd saa ganske ens ud under den begsorte Himmel, og i Timevis vandrede jeg om mellem Faare-

ne uden mindste Sikkerhed for, i hvilken Retning jeg gik.

Da det endelig langt om længe begyndte at lysne i Øst, og de bølgende Højder, graa af Morgentaagen, atter dukkede frem i Synskredsen, saa jeg, at jeg var i Nærheden af Purcells Gaard, men derhenne lidt foran mig saa jeg til min store Rædsel en anden Mand, der gik i samme Retning. Først nærmede jeg mig ganske forsigtigt, men allerede inden jeg indhentede ham, forstod jeg af den bøjede Ryg og de vaklende Skridt, at det var Enok, min Onkels gamle Tjener, og jeg blev rigtig glad ved at se, at han var i Live. Han fortalte, at han var bleven slaaet til Jorden af disse Røvere, som havde taget hans Kappe og Hue fra ham. Hele Natten havde han ligesom jeg vandret om i Mørket for at søge Hjælp.

Han brast i Graad, da jeg fortalte ham om hans Herres Død. Han blev siddende midt imellem Stenene ude paa Heden og hulkede og hulkede paa en Oldings underlige tørre, kvalte Maade.

„Det er Mandskabet paa „Den sorte Maage“, jeg tænkte jo nok, at de en Gang vilde gøre det af med ham.“

Hvad er det for Mennesker “ spurgte jeg.

„Unge Herre, De er jo i Familie med ham,“ sagde han. „Han er gaaet bort, og det er altsammen forbi nu. Jeg kan fortælle Dem om det — ingen kan gøre det bedre end jeg — men gamle Enok, han var stum, hvis ikke hans Husbond vilde, at han skulde tale. Men hans egen Nevø, som kom for at hjælpe ham i Nø-

dens Time — ja, ja, Mr. John, De bør vide Besked om det altsammen.

Det gik saadan for sig, ser De. Deres Onkel havde nok den Forretning i Stepney, men han drev ogsaa andre Forretninger foruden den. Han købte, og han solgte; og naar han saadan købte, saa gjorde han aldrig nogen Spørgsmaal, om hvor Tingene kom fra. Hvorfor skulde han ogsaa det Han havde ikke noget med det at gøre, vel? Hvis nogen kom til ham med en kostbar Sten eller noget Guldtøj, hvad angik det saa ham, hvor de havde faaet det fra? Det er da sund Fornuft, det, og det burde det ogsaa være efter Loven, mener jeg nu. I hvert Fald er den Lov god nok for os i Stepney.

Men hør nu; der kom en Gang en Damper fra Syd-Afrika, hvilken gik under ude paa Søen. Det sagde man i det mindste, og Lloydselskabet betalte Assurancen. Der stod opgivet i Papirerne, at der havde været nogle svært kostbare Diamanter ombord.

Snart efter kom Briggen „Den sorte Maage" til Londons Havn. Den havde Papirerne i Orden, og de lød paa, at den kom fra Port Elisabeth med en Ladning.

Kaptejnen, som hed Elias, kom for at tale med Husbond, og hvad tror De vel, han havde at sælge? Ja, tænk bare, saa sandt, jeg er et syndigt Menneske, havde han en Pakke Diamanter med sig, og det var justement de samme, som var bleven borte sammen med den amerikanske Damper."

„Hvorledes havde han faaet fat paa dem?"

„Ja, se det vidste Husbond jo ikke. Han prøvede

heller ikke paa at faa det ud af Skipperen, som vel havde sine egne Grunde, hvorfor han gerne vilde være af med de kostbare Sager og have dem paa et sikkert Sted, og se, derfor gav han dem til Husbond, saadan omtrent paa samme Maade, som man anbringer noget i en Bank.

Husbond var jo alligevel ikke rigtig rolig for, hvad det nu var „Den sorte Maage“ havde bedrevet, og hvorda Kaptejnen havde faaet fat paa Stenene, som Husbond jo ogsaa nok efterhaanden var kommen til at synes svært godt om.

Da Skipperen saa kom tilbage, sagde saa Husbond, at han syntes, det var bedst, de blev i hans Eje. De forstaar jo nok, at jeg selv slet ikke syntes, at det var rigtigt, alt det Husbond sagde til Kaptejn Elias i det lille Bagværelse i Stepney. Og saa var det jo, at Husbond fik knækket det ene Ben og tre af Ribbenene.

Saa blev Kaptejnen sat fast for det, og da Husbond var kommet sig og igen kunde gaa omkring, troede han, at han vilde faa Fred i 15 Aar, men mente alligevel, at det var bedst at flytte bort fra London, fordi han var bange for de andre Sømænd. Efter fem Aar slap Kaptejnen ud og var straks efter ham med saa mange af sit gamle Mandskab, som han kunde samle sammen.

Sende Bud efter Politiet, siger De! Ja, den Sag har to Sider, for ser De, Husbond var ikke stort gladere for Politiet end Elias selv. Som De selv har set, belejrede de rent ud Husbond, og Ensomheden, som han

mente skulde være det tryggeste fsr ham, blev skæbnesvanger!

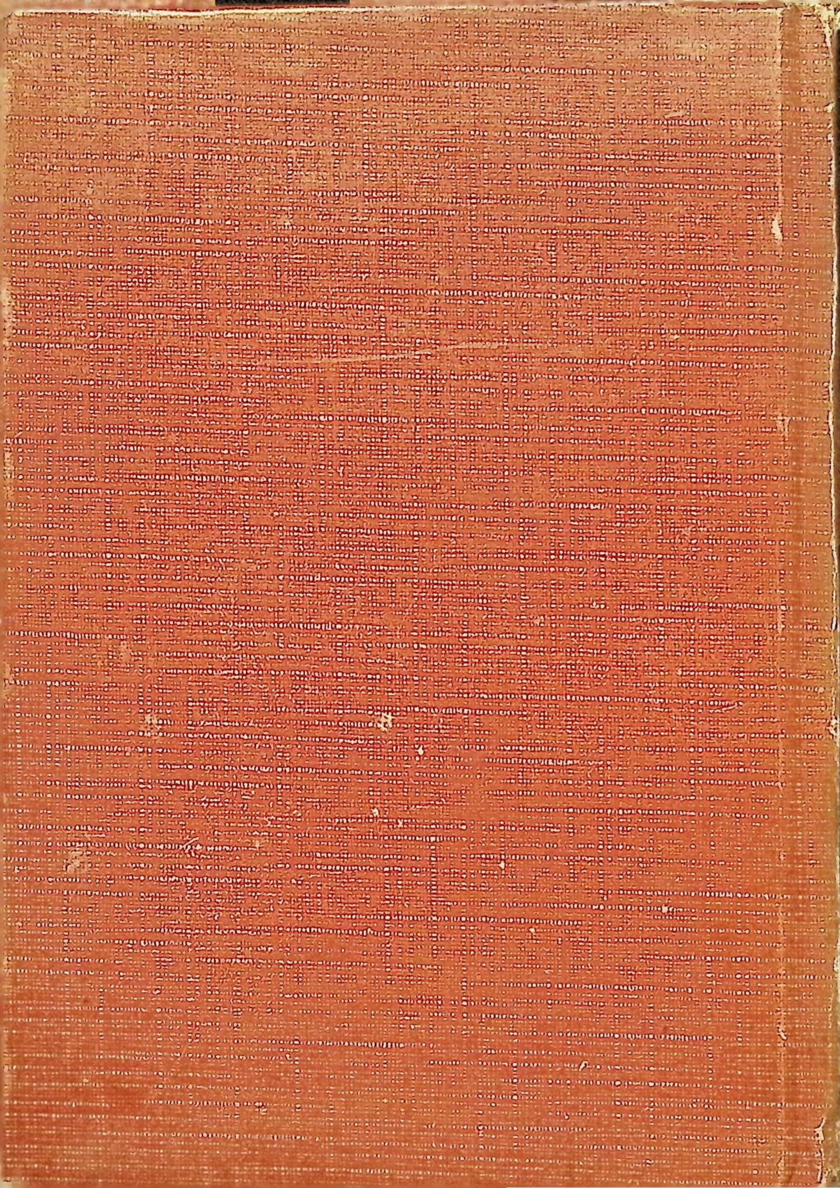
Ja, ja, han var haard mod mange, men han var en god Husbond mod mig, og det vil vare længe, før jeg træffer paa hans Lige, det er sikkert og vist." —

Et Ord tilsidst:

En fremmed Kutter, som havde krydset i Nærheden af Kysten, saas at sejle ind igennem den irske Sø om Morgenen paa hin omtalte Dag, og man har gættet sig til, at Elias og hans Folk var ombord paa den. I hvert Fald har man ikke hørt nogetsomhelst til den siden.

Det kom frem ved Forhørene, at min Onkel havde levet et kummerligt Liv i aarevis, og at han kun efterlod sig lidt. Den blotte Bevidsthed om, at han ejede denne Skat, som han slæbte omkring med sig paa denne besynderlige Maade, syntes at have udgjort hans Livs Lykke, og han havde aldrig, saa vidt det blev oplyst prøvet paa at sælge en eneste af Diamanterne.

Saaledens kunde det slette Rygte, han havde, medens han var i Live, ikke udsones med nogen Godgørenhed efter hans Død, og hans Familie, som forargedes lige saa meget over hans Liv som over hans Død, har for bestandig begravet Mindet om „Købmanden fra Stepney med Klumpfoden". —

Conan Doyle: Fortællinger.

CONAN DOYLE

